R.L. STINE

14

Goosebumps®

Cărțile care îți dau fiori

Poftește, dacă ai curaj...

rao

O ZI ÎN ȚINUTUL ORORILOR

R.L. STINE

GOOSEBUMPS®

Cărţile care îţi dau fiori

O ZI ÎN ŢINUTUL ORORILOR

Traducere din limba engleză
MIHAELA PAPA

R.L. STINE
GOOSEBUMPS®
#14 One Day at Horrorland
Copyright © 1994, Scholastic Inc.

Editura RAO

iunie 2006

1

Când am intrat pe poarta Ţinutului Ororilor, nici prin gând nu ne trecea că, în mai puţin de o oră, aveam să zăcem toţi în coşciuge.

Eu sunt cea mai calmă din familia Morris. Toată lumea spune „Lizzy, tu eşti cea mai calmă”. Şi încerc să vă spun povestea aceasta fără să îmi pierd cumpătul.

Dar, credeţi-mă, îmi este *imposibil!*

Nu plănuisem să mergem la Ţinutului Ororilor. De fapt nici nu auzisem de acest loc.

Mergeam toţi cinci înghesuiţi în mica Toyota a tatălui meu şi ne îndreptam spre Parcul de Distracţii de la Grădina Zoologică. Tata a încurcat borcanele şi a lăsat harta acasă, dar mama a spus că n-o să ne fie greu să găsim parcul.

„Când ne vom apropia de parc, spunea ea, vom vedea o mulţime de indicatoare care să ne arate direcţia.” Dar deocamdată nu văzusem niciun indicator.

Tata conducea, iar mama stătea pe locul din dreapta lui. Eu stăteam înghesuită în spate cu fratele meu, Luke, care are zece ani, şi prietenul lui, Clay. Nu era tocmai comod. Fratele meu nu poate sta locului o clipă. Mai ales în maşină. Are prea multă energie. Şi se ţine de tot felul de şotii.

Pe măsură ce trecea timpul, Luke devenea din ce în ce mai agitat. Încerca să se lupte cu Clay, dar în maşină nu era loc pentru aşa ceva. Au încercat, apoi, să facă skanderbeg şi se tot loveau de mine, până când mi-am pierdut răbdarea şi am început să ţip la ei să termine.

— De ce nu vă jucaţi toţi trei jocul cu alfabetul? sugeră mama din faţă. Uitaţi-vă pe fereastră, după litere.

— Dar nu e nicio literă, răspunse Luke, nu sunt indicatoare.

— Nu ai la ce să te uiţi, mormăi Clay.

Avea dreptate. Traversam câmpuri plate şi nisipoase. Mai era câte un pâlc de copaci golaşi din loc în loc.

— O să fac la dreapta, ne anunţă tata.

Şi-a scos şapca cu Chicago Cubs şi şi-a scărpinat creştetul cu păr blond şi rărit.

— N-am mai făcut o dată la dreapta pe aici?

Tata e singurul blond din familie. Mama, Luke şi cu mine avem toţi părul negru şi drept şi ochii albaştri. De fapt, tata nu arată ca şi cum ar face parte din aceeaşi familie cu noi. Noi trei suntem înalţi şi slabi şi avem pielea foarte deschisă. Tata e scund şi îndesat şi are o faţă rotundă, care e aproape întotdeauna roz. Deşi e manager de bancă, eu cred că arată mai mult ca un luptător şi îl tachinez mereu cu asta.

— Sunt aproape sigur că am mai trecut pe aici, spuse tata supărat.

— E greu de spus, e deşert cât vezi cu ochii, zise mama privind pe fereastră.

— Asta m-ajută foarte mult, mormăi tata.

— Cum pot eu să te ajut? strigă mama. Tu ai lăsat harta pe masa din bucătărie.

— Credeam că ai pus-o tu în bagaje, spuse tata morocănos.

— Dar de ce trebuia să o pun eu? ţipă mama.

— Ia terminaţi, amândoi, i-am întrerupt eu.

Odată ce încep să se certe o ţin tot aşa. E mai bine să îi întrerupi repede, înainte să se înfierbânte prea tare.

— Sunt Ciupitorul-Nebun! strigă Luke.

A scos un râs înspăimântător, ca în filmele de groază, şi a început să îl ciupească pe Clay de coaste şi de braţe.

Mă enervează joaca lui Luke de-a Ciupitorul-Nebun mai mult decât orice. Mă bucuram că stătea Clay la mijloc, lângă Luke, şi nu eu. De obicei, singura metodă să-l opreşti pe Luke din ciupit este să-l pocneşti.

Clay a început să se zvârcolească şi să râdă. Tot ce face Luke i se pare comic. Râde de toate glumele şi poantele lui. Cred că de-asta îl place Luke aşa de mult.

Cei doi au început să se ciupească unul pe altul. Apoi Luke l-a împins pe Clay în mine.

— Terminaţi odată! am ţipat la ei.

L-am împins şi eu pe Clay. Ştiam că nu ar fi trebuit să fac asta,

dar se făcuse foarte cald în maşină şi mersesem ore în şir, ce era să fac?

— Lizzy, băieţi! Lăsaţi-o mai moale, acolo, în spate, ţipă tata.

— Tată, nu mai zice nimeni „las-o moale”, i-am spus eu calmă, încet.

Nu ştiu din ce cauză, dar asta l-a scos din pepeni. A început să ţipe şi se făcuse roşu-aprins la faţă.

Ştiam că nu e supărat pe mine. Era supărat pentru că nu găsea Parcul de Distracţii.

— Toată lumea să ia o gură de aer şi să tacă, a sugerat mama.

— Au! Nu mă mai ciupi! strigă Clay.

I-a tras lui Luke o împunsătură zdravănă.

— Tu să nu mă mai ciupeşti pe mine, ţipă fratele meu.

Câteodată băieţii se poartă ca nişte animale.

— Hei, ia uitaţi-vă. Un indicator în faţă.

Mama arăta către un panou mare, verde, care apăruse în faţa noastră.

Luke şi Clay s-au oprit din bătaie. Tata s-a aplecat peste volan uitându-se prin parbriz.

— Arată unde e parcul? întrebă Luke.

— Arată unde suntem? se interesă Clay.

Am reuşit să citim cuvintele de pe panou în timp ce maşina îl depăşea. Scria: „De închiriat”.

Toţi am oftat dezamăgiţi.

— Ciupitorul-Nebun se întoarce! strigă Luke.

L-a ciupit pe Clay tare de braţ. Luke nu ştie niciodată când să se oprească.

— Drumul ăsta nu duce nicăieri, spuse tata încruntându-se. Trebuie să ne întoarcem pe autostradă. Dacă o mai găsesc.

— Cred că ar trebui să cer indicaţii cuiva, sugeră mama.

— Să cer cuiva indicaţii? Cuiva? explodă tata. Păi vezi tu pe cineva pe care să-l întreb?

Faţa i se înroşise din nou. Conducea cu o singură mână, iar pe cealaltă o agita nervos în timp ce vorbea.

— Mă gândeam că la o benzinărie, murmură mama.

— O benzinărie, urlă tata. Nu văd nici măcar un copac!

Tata avea dreptate. Mă uitam pe fereastră şi nu vedeam nimic, decât nisip alb pe ambele părţi ale drumului. Soarele se reflecta în el făcându-l să lucească. Era atât de strălucitor, de parcă era

zăpadă.

— Trebuia să mergem spre nord. Deşertul e în sud. Înseamnă că am luat-o spre sud.

— Ar fi bine să întorci, spuse mama îngrijorată.

— Ne-am rătăcit? întrebă Clay.

În vocea lui se ghicea frica.

Clay nu e cel mai curajos copil din lume. De fapt, se sperie destul de uşor. Într-o noapte, la noi în grădină, m-am strecurat în spatele lui şi l-am strigat în şoaptă. Aproape că i-a sărit inima din piept.

— Tată, ne-am rătăcit? repetă Luke întrebarea.

— Da, ne-am rătăcit, spuse tata calm. De-a binelea.

Clay şi-a înăbuşit un ţipăt şi s-a lăsat pe spate.

Arăta cam ca un balon dezumflat.

— Nu-i spune asta, ţipă mama.

— Dar ce să-i spun? răbufni tata. Nu ştim unde e Grădina Zoologică. Am lăsat în urmă civilizaţia. Suntem în deşert şi nu ştim unde mergem.

— Întoarce, spuse mama, cu blândeţe. Sunt sigură că o să găsim pe cineva care să ne îndrume. Şi nu mai fi aşa de dramatic.

— O să murim toţi în deşert, spuse Luke cu un rânjet care te speria Ulii or să ne ciugulească ochii şi or să ne mănânce carnea.

Fratele meu are un simţ al umorului cu totul special, nu-i aşa? Nici nu vă închipuiţi cum e să ai în preajmă o persoana atât de macabră.

— Luke, nu-l mai speria pe Clay, spuse mama, întorcându-se şi privindu-l fix pe Luke.

— Nu mi-e frică, insista Clay.

Dar părea speriat. Se albise la faţă şi clipea des în spatele ochelarilor. Cu părul lui scurt, blond şi pufos, şi cu ochelarii rotunzi, Clay semăna cu o bufniţă speriată.

Mormăind, tata a oprit maşina, a întors şi a pornit în direcţia de unde venisem.

— Grozavă vacanţă, spuse el printre dinţi.

— E încă devreme, spuse mama privindu-şi ceasul.

La ora aceea, soarele era aproape deasupra capetelor noastre. Îi simţeam căldura pe faţă prin trapa deschisă.

Am mers aproape o jumătate de oră. Luke voia să se joace

Douăzeci de Întrebări sau Jocul Geografic cu Clay. Dar Clay, mofturos, refuza. Privea întruna pe fereastră deşertul trecând pe lângă noi. Din când în când întreba: „Tot rătăciţi suntem?”

— Destul de rătăciţi, îi răspundea tata supărat.

— O să ne descurcăm, spunea mama încercând să ne calmeze.

Am ajuns din nou la copacii golaşi. Şi, după un timp, nisipurile au făcut loc unor câmpuri mai închise la culoare, punctate de copaci şi tufişuri joase.

Stăteam liniştită, cu mâinile împreunate în poală, privind pe fereastră. Nu eram speriată sau îngrijorată, dar îmi doream să vedem măcar o benzinărie sau un magazin sau vreun om!

— Începe să-mi fie foame, spuse Luke. E oră de masă?

Cu un oftat lung care a sunat ca aerul scăpând dintr-un cauciuc, tata a tras pe dreapta. S-a întins înspre mama, ca să ajungă la torpedou.

— *Trebuie* să fie vreo hartă pe aici, spuse el.

— Nu e, m-am uitat eu, a spus mama.

În timp ce ei începeau să se certe, mi-a ridicat privirea prin trapa deschisă de deasupra mea.

— Au! am făcut văzând un monstru oribil coborându-şi capul enorm, gata să-l izbească de maşină

2

Am deschis gura să ţip, dar n-a ieşit niciun sunet. Monstrul mă privea prin trapă. Mi-am dat seama că era înalt cât o clădire. În ochii lui roşii se vedea răutatea, iar gura îi era contorsionată într-un rânjet înfometat.

— T… tată, am reuşit în cele din urmă să rostesc. Tata era încă aplecat, răscolind prin hârtiile din torpedou.

— Uaaa, l-am auzit pe Luke.

M-am întors şi am văzut că Luke se uita şi el în sus, cu ochii lui albaştri măriţi de frică.

— Tată, mamă?

Îmi bătea inima aşa de tare că am crezut că îmi va sări din piept.

— Ce e, Lizzy? întrebă mama pierzându-şi răbdarea. Monstrul şi-a coborât capul spre noi. Gura îi era larg deschisă, gata să înghită toată maşina.

Apoi Luke a început să râdă.

— Uaaaa! Super! strigă el.

Atunci am realizat şi eu că monstrul nu era viu. Era o figură mecanică ce făcea parte dintr-un uriaş panou.

Aplecându-mă ca să văd mai bine, am observat că tata parcase maşina sub panou. Părinţii mei erau atât de ocupaţi să se certe pe hărţi că nici n-au observat!

Mi-am ridicat privirea către monstrul cu ochi roşii. Acesta şi-a coborât capul şi a deschis fălcile. Apoi fălcile s-au închis cu zgomot şi capul s-a ridicat la loc.

— Pare real, spuse Clay cu ochii la monstru.

— Pe mine nu m-a păcălit, am minţit eu. N-aveam de gând să recunosc că eram gata să sar prin trapă. Toată lumea se aştepta să-mi păstrez calmul, nu?

Am coborât geamul şi am scos capul afară ca să citesc ce scria pe panoul din faţa monstrului mecanic. Era scris cu litere uriaşe: „BINE AŢI VENIT ÎN ŢINUTUL ORORILOR, LOCUL UNDE COŞMARURILE DEVIN REALITATE!”

În colţul din stânga, sus, era o săgeată pe care scria: 1,5 KM.

— Putem să mergem acolo? întrebă Luke nerăbdător. S-a aplecat în faţă şi a apucat scaunul lui tata cu amândouă mâinile. Putem, tată? Ce zici?

— Pare înspăimântător, spuse Clay, încet.

Tata a trântit uşiţa torpedoului cu un oftat. Renunţase la ideea de a găsi hărţile.

— Luke, nu mai trage de scaunul meu, răbufni el. Stai liniştit pe banchetă.

— Putem să mergem în Ţinutul Ororilor? insistă Luke.

— Ţinutul Ororilor? Ce e Ţinutul Ororilor? întrebă mama.

— N-am auzit în viaţa mea de el, mormăi tata.

— E la un kilometru de aici, se ruga Luke de ei. Pare să fie grozav!

Monstrul şi-a coborât capul deasupra maşinii, cu privirea

aţintită prin trapă. Apoi s-a ridicat din nou.

— Nu cred, spuse mama cu ochii la panoul uriaş. Grădina Zoologică e aşa de frumoasă. Ţinutul Ororilor nu arată deloc bine.

— Arată grozav! insista Luke trăgând din nou de scaunul tatălui. Arată chiar excelent.

— Luke, stai cuminte, îl rugă tata.

— Hai să mergem, am zis. Oricum n-o să găsim Grădina Zoologică.

Mama ezita. Îşi muşca buza de jos.

— Nu ştiu, zise ea iritată. Unele locuri de genul ăsta nu sunt sigure.

— Ăsta e sigur, declară Luke. O să vezi, e foarte sigur.

— Luke, stai jos, a ridicat tata vocea.

— Mergem? insistă Luke, ignorând cererea lui tata. Mergem?

— Ar putea fi amuzant, spuse Clay încet.

— Hai să încercăm, am insistat eu. Dacă nu ne place, plecăm.

Tata îşi freca bărbia. A oftat.

— Păi cred că ar fi mai bine, decât să stăm aici, în pustiu, certându-ne toată ziua.

— Uraaa! a strigat Luke.

Luke şi cu mine ne-am întins peste Clay să dăm mâna în semn de victorie. Şi mie Ţinutul Ororilor mi se părea un loc interesant. Îmi plac trenuleţele de groază.

— Dacă trenuleţele vor fi tot aşa de înspăimântătoare ca şi monstrul, am spus eu arătând înspre panou, atunci parcul ăsta o să fie grozav.

— Nu credeţi că o să fie *prea* înspăimântător, nu-i aşa? întrebă Clay.

Am observat că îşi ţinea mâinile încleştate în poală. Avea din nou expresia acea de bufniţă speriată pe faţă.

— Nu, n-o să fie *prea* înspăimântător, i-am zis.

Dar, vai, cât de tare mă înşelam!

*

— Nu pot să cred că cineva ar construi un parc de distracţii în mijlocul pustiului, zise tata.

Mergeam printr-o pădure care nu se mai termina. Copaci bătrâni, înalţi, se aplecau peste şoseaua cu două benzi împiedicând să pătrundă lumina soarelui amiezii.

— Poate că nu au construit încă parcul, sugeră mama. Poate că

au de gând să taie copacii şi să construiască parcul aici.

Noi trei, pe bancheta din spate, speram că mama nu are dreptate. Şi nu avea.

A urmat o curbă bruscă. Şi după curbă am văzut porţile înalte ale parcului în faţa noastră.

În spatele unui gard înalt, violet, Ţinutul Ororilor părea că se întinde pe mai mulţi kilometri. Aplecându-mă în faţă, zăream partea de sus a unor *montagnes russes* şi nişte ciudate clădiri colorate. În timp ce traversam parcarea uriaşă, acorduri sinistre de muzică de orgă au invadat maşina.

— Uraaa! E *grozav!* strigă Luke.

Eu şi Clay eram foarte entuziasmaţi. De-abia aşteptam să ies din maşină şi să văd tot.

— Parcarea e aproape goală, spuse tata privind-o neliniştit pe mama.

— Asta înseamnă că n-o să aşteptăm prea mult la coadă, am spus eu repede.

— Cred că lui Lizzy îi place locul ăsta, comentă mama zâmbind.

— Şi mie, strigă Luke dându-i lui Clay un pumn în umăr, entuziasmat.

Luke tot timpul ciupeşte sau pocneşte pe cineva.

Am traversat parcarea. Am văzut câteva maşini parcate lângă poarta principală. În celălalt capăt al parcării era un şir de câteva autobuze mov cu verde pe care scria „Ţinutul Ororilor”. Când ne-am apropiat mai mult, am văzut mai bine poarta principală. Acelaşi monstru pe care îl văzusem s-a ridicat din spatele panoului mov cu verde de deasupra porţii. Pe pancartă scria: „ORORILE DIN ŢINUTUL ORORILOR ÎŢI UREAZĂ BUN VENIT ÎN ŢINUTUL ORORILOR”.

— Nu înţeleg pancarta asta, spuse mama. Ce sunt ororile din Ţinutul Ororilor?

— O să aflăm noi, am spus eu bucuroasă.

Muzica solemnă de orgă plutea greu deasupra parcării. Tata a tras maşina pe o alee liberă în dreapta porţii.

Eu şi Luke am deschis uşile din spate înainte ca maşina să oprească.

— Hai să mergem, am strigat eu.

Luke, Clay şi cu mine am început să alergăm cu paşi mărunţi

către poartă. În timp ce alergam mă uitam la monstrul cel verde de deasupra panoului. Acesta nu îşi balansa capul precum cel din reclamă. Dar părea foarte real.

M-am uitat în spate şi i-am văzut pe mama şi tata străduindu-se să ne prindă. „O să fie tare!” mi-am zis.

Apoi, am tresărit la auzul unei explozii care a zguduit pământul.

Am privit înapoi exact în momentul în care maşina noastră a sărit în aer în milioane de bucăţele.

3

Mi-a trebuit ceva timp să mă opresc din ţipat. În cele din urmă, mi-am înghiţit urletele.

Toţi priveam încremeniţi. Din maşina noastră nu mai rămăseseră decât bucăţele de metal contorsionat şi cenuşă.

— Cum…? a fost tot ce a reuşit tata să zică.

— Nu… nu pot să cred! am spus eu bâlbâindu-mă.

— Slavă Domnului că nu eram în maşină! zise mama. Ne-a îmbrăţişat pe toţi. Mulţumesc lui Dumnezeu că suntem toţi bine.

Luke şi Clay încă nu scoseseră niciun sunet. Rămăseseră privind cu ochii măriţi locul unde fusese maşina.

— Maşina mea! şopti tata îngrozit. Maşina mea… cum? Cum?

— Suntem în siguranţă, a murmurat mama. Suntem toţi în siguranţă. Ce explozie cumplită. Încă-mi mai ţiuie urechile.

— Trebuie… trebuie să sun la poliţie, spuse tata.

A pornit spre poartă, clătinând din cap, bombănind singur.

— Cum de-a explodat maşina aşa, dragule? întrebă mama grăbindu-se să-l ajungă din urmă. Care poate fi cauza?

— De unde să ştiu eu? răbufni tata furios. Eu nu… nu înţeleg. Chiar nu înţeleg. Şi acum ce-o să facem?

Părea chiar panicat.

Îl înţelegeam. Explozia fusese înspăimântătoare. Şi când mi-am

dat seama că am fi putut fi toţi în maşină când a sărit în aer, am simţit fiori pe şira spinării.

— Poate că e prin apropiere vreun centru de închiriat maşini la care putem suna, sugeră mama.

Mama e la fel ca mine, calmă în situaţii-limită.

L-am urmat pe tata, care se îndrepta în fugă către ghişeul de bilete de la intrare. În cabină era un monstru verde. Avea ochi galbeni care ieşeau din orbite şi nişte coarne negre răsucite deasupra capului. Costumul era terifiant.

— Bine aţi venit în Ţinutul Ororilor, spuse acesta cu o tonalitate joasă, sumbră.

Un sunet puternic de orgă s-a ridicat din ghişeul de bilete.

— Eu sunt una din ororile din Ţinutul Ororilor. Toate ororile vă urează o zi înspăimântătoare.

— Maşina mea! ţipă tata nervos. A explodat. Vreau să dau un telefon.

— Îmi pare rău, domnule. Aici nu sunt telefoane, răspunse tipul în costum de monstru.

— Ce? Tata era din nou roşu ca un rac. Fruntea îi era plină de broboane de sudoare. Dar *am nevoie* de un telefon. Acum! spuse el privindu-l furios pe monstrul cel verde. Mi-a explodat maşina. Suntem blocaţi aici!

— O să avem grijă de voi, răspunse oroarea coborându-şi vocea, aproape şoptind.

— O să *ce?* ţipă tata. Avem nevoie de o maşină. Trebuie să dau un telefon! Nu-nţelegi?

— Aici nu sunt telefoane, repetă monstrul. Dar, vă rog, domnule. Daţi-ne voie să avem grijă de dumneavoastră. Vă promit că ne vom ocupa de tot. Nu lăsaţi asta să vă strice vizita în Ţinutul Ororilor.

— Să-mi strice vizita?! ţipă tata, înroşindu-se şi mai tare. Dar maşina mea…?

Un alt sunet ascuţit de orgă m-a făcut să tresar. Muzica asta sumbră mă făcea să mă simt ca într-un film de groază!

— O să avem noi grijă, vă promit, spuse oroarea. Un zâmbet ciudat i-a apărut pe faţă. Ochii galbeni i s-au aprins. Bucuraţi-vă de vizită şi nu vă faceţi griji în privinţa transportului. Celelalte orori şi cu mine vom avea grijă să fiţi trataţi aşa cum se cuvine.

— Dar… dar… zise tata.

Oroarea a arătat spre parc.

— Vă rog, intraţi. Sunteţi invitaţii noştri. Intrarea e liberă. Îmi pare rău pentru maşina dumneavoastră. Dar, vă rog, liniştiţi-vă. Vă promit că n-o să vă mai faceţi griji pentru maşină.

Tata s-a întors către noi. Sudoarea i se scurgea pe frunte. Se vedea că e foarte supărat.

— Eu… n-am nici cel mai mic chef să merg într-un parc de distracţii acum. Nu pot să accept ce s-a întâmplat. Nu pot. Trebuie să facem rost de o maşină cumva şi pe urmă…

— Haide, tată, te rog, spuse Luke. Te rog, hai să intrăm. A spus că o să aibă el grijă.

— Doar un pic, am spus eu, în cor cu fratele meu.

— Am făcut un drum aşa de lung, spuse mama. Hai să intrăm puţin. Lasă-i să se relaxeze un pic.

Tata se gândea, încruntându-se.

— Bine. Numai un pic, a zis el până la urmă.

Pe măsură ce ne apropiam de poartă, muzica de orgă devenea tot mai puternică.

— Uaaaa… Ia uite! am strigat eu. Parcă am fi chiar într-un film de groază.

Eram pe o stradă pietruită şi întunecată. De-o parte şi de alta se aflau căsuţe ciudate, închise la culoare. Copacii înalţi de pe marginea străzii aproape că nu lăsau lumina soarelui să treacă. Se răcorise.

Urlete joase, ca de lup, răzbăteau din fiecare căsuţă.

— Tare! spuse Luke hotărât.

Pe o pancartă scria: „BINE AŢI VENIT ÎN SATUL VÂRCOLACILOR. NU HRĂNIŢI VÂRCOLACII, DACĂ VĂ PUTEŢI ÎMPOTRIVI”.

Urletele înspăimântătoare s-au înteţit.

Pe mine şi pe Luke ne-a amuzat inscripţia.

Am văzut un monstru verde, una dintre orori, privindu-ne de la fereastra întunecată a unei căsuţe. O altă oroare a trecut pe lângă noi ducând ceva ce semăna foarte tare cu un cap de om. Îl ţinea de părul lung şi blond şi îl balansa de parcă ar fi fost o jucărie.

— Tare! zise Luke din nou.

Părea a fi cuvântul zilei.

Mergeam de-a lungul străzii pavate. Sunetul pantofilor noştri de sport răsuna printre zidurile clădirilor.

— Hei! am strigat toţi uimiţi, când am văzut un lup gri, lung şi scund alergând înaintea noastră.

A dispărut după o colibă înainte să apucăm să îl vedem bine.

— Era un lup adevărat? întrebă Clay cu vocea tremurândă.

— Sigur că nu, i-am zis. Era, probabil, un câine. Sau un robot.

— Văd că păstrează parcul ăsta curat, spuse mama, încercând să pară bine-dispusă. Nu vezi niciun gunoi pe jos. Desigur, nici nu-i prea aglomerat.

Tata rămăsese în urmă.

— Eu… trebuie să găsesc un telefon, spuse el agitat. Nu pot să mă simt bine dacă nu ştiu că avem cu ce să ne întoarcem acasă.

— Dar, dragule… începu mama.

— Trebuie să fie un telefon pe undeva, spuse tata. Duceţi-vă voi fără mine.

— Nu. Vin şi eu cu tine. Eşti aşa de agitat că o să ai nevoie de mine să dai telefoanele. Oricum, copiii or să se simtă mai bine dacă nu stăm pe capul lor.

— Să-i lăsăm? Vrei să zici să-i lăsăm să se ducă singuri? ţipă tata.

— Sigur. N-or să păţească nimic. Pare un loc foarte drăguţ. Ce s-ar putea întâmpla?

„Ce s-ar putea întâmpla?”

Spunând aceste cuvinte, mama şi tata au plecat să caute un telefon.

— Ne întâlnim tot aici! strigă mama la noi.

Luke, Clay şi cu mine ne-am trezit deodată singuri. I-am văzut pe mama şi tata îndepărtându-se în grabă. M-am întors, apoi, la timp să văd un lup cenuşiu ieşind de după colibă. Şi-a lăsat capul în jos şi a scos un urlet grav.

Toţi trei am îngheţat când ne-am dat seama că ochii lui roşii şi flămânzi erau aţintiţi spre noi.

4

Am ţipat şi i-am tras pe Luke şi pe Clay înapoi. Lupul se deplasa încet, cu capul în jos, şi ne privea fix cu ochii lui mari, roşii. Îşi deschisese gura înfometat.

— E... e adevărat, zise Clay înghiţind în sec.

Îmi ţineam mâna pe umărul lui. Simţeam cum tremura.

Lupul a scos un mârâit grav. Apoi a dispărut în spatele colibei de unde apăruse.

— Eu cred că e un fel de robot, ceva, i-am zis.

— Hai să mergem altundeva, spuse Clay, albindu-se brusc.

— Ce scrie pe indicatorul ăla de acolo? întrebă Luke.

A pornit în fugă de-a lungul străzii cu piatră de pavaj înspre indicator, iar eu şi Clay l-am urmat.

Scria: „FĂRĂ CIUPITURI”.

Luke a început să râdă.

— Ce tâmpenie.

— E un afiş tâmpit, spuse Clay, fiind de acord cu Luke.

— Semnul ăla e special pentru tine, Luke! am zis ciupindu-l tare de umăr.

— Hei! Nu ştii să citeşti? a strigat la mine nervos.

Am văzut o oroare verde privindu-ne din josul străzii. Apoi am văzut o familie apărând de după un rând de căsuţe: mama, tata şi o fetiţă. Fetiţa plângea din cine ştie ce motiv. Părinţii o ţineau de umeri şi păreau foarte supăraţi.

Un urlet de lup a sfâşiat aerul.

— Hai să găsim un trenuleţ, sugeră Clay.

— Un trenuleţ al *groazei,* adăugă Luke.

Mergând unul lângă altul, am ieşit din Satul Vârcolacilor. Strada se continua cu un rond. Am revăzut razele soarelui de îndată ce am ieşit din sat. Câteva clădiri mov cu verde înconjurau piaţa. Am mai văzut câteva familii şi mai multe orori în costume verzi, supraveghind zona. O oroare scundă şi durdulie în spatele unui cărucior mov cu verde vindea îngheţată la comet – îngheţată neagră!

— Câh! făcu Luke, strâmbându-se.

Am trecut în grabă pe lângă cărucior, pe lângă un alt indicator pe care scria „FĂRĂ CIUPITURI” şi ne-am oprit în faţa a ceva ce

părea a fi un munte mov.

— E un tobogan! le-am spus eu.

Într-o latură a muntelui era tăiată o uşă. Şi deasupra uşii scria: „TOBOGANELE SFÂRŞITULUI. TU VEI FI CEL CARE VA ALUNECA PENTRU TOTDEAUNA?”

— Tare! strigă Luke, bătând palma cu Clay.

— Sunt sigură că urci până în vârf şi îţi dai dramul până jos, am spus eu arătând către vârful clădirii în formă de munte.

— Hai să mergem! strigă Luke entuziasmat.

Am alergat până la clădire şi ne-am repezit pe uşa laterală. Înăuntru era întuneric şi răcoare. O rampă şerpuia în sus.

Auzeam copii ţipând şi râzând, dar nu-i puteam vedea. Noi trei urcam rampa mai mult în fugă, nerăbdători să ajungem în vârf.

Pe la mijlocul drumului ne-am oprit să citim un alt panou: „ATENŢIE! ÎŢI POŢI GĂSI SFÂRŞITUL ALUNECÂND AICI.”

Acum îi auzeam pe copii ţipând în timp ce alunecau spre capătul toboganului. Dar era prea întuneric ca să vedem ceva.

— Ţi-e frică, Clay? l-am întrebat observându-i expresia crispată.

— Nu, în niciun caz! spuse el, jenat de întrebarea mea. Am mai văzut lucruri de-astea. Sunt ca nişte tobogane uriaşe. Te aşezi pe ele şi-ţi dai drumul în jos.

— Grăbiţi-vă! strigă Luke, alergând înaintea noastră.

— Hei, aşteptaţi! am strigat.

I-am urmat până în vârful rampei. Am ajuns pe o platformă mare. Un şir de tobogane lungi, curbate, se întindeau către capătul platformei. Toboganele erau numerotate de la unu la zece. În lumina slabă, am văzut două orori care ne priveau. Stăteau în faţa toboganelor. Ochii lor galbeni, ieşiţi din orbite, se aprindeau pe măsură ce ne apropiam de ele.

— Aluneci până jos? o întrebă Luke pe una dintre ele.

Oroarea a dat din cap.

— Aluneci repede de tot? întrebă Clay, rămânând cu câţiva paşi în urmă.

Oroarea a dat din nou din cap.

— E drum lung până jos, mormăi.

— Aveţi grijă ce tobogan alegeţi, avertiză cealaltă oroare.

— Nu alegeţi Toboganul Morţii. A arătat către numerele pictate cu negru în faţa fiecărui tobogan.

— Da, nu alegeţi Toboganul Morţii, repetă oroarea. O să alunecaţi pentru totdeauna.

Am râs.

Încerca, doar, să ne sperie, nu?

5

Am ales toboganul numărul trei pentru că trei este numărul meu norocos. Luke s-a aşezat în capul toboganului de alături, toboganul numărul doi. Clay s-a împleticit până în capătul celălalt nimerind toboganul numărul zece.

M-am uitat în spate să văd ce fac ororile. Dar, înainte să mă pot concentra asupra lor, am simţit toboganul clătinându-se sub mine.

Am scos un ţipăt lung şi ascuţit în timp ce alunecam. Mi-am ridicat mâinile, m-am aplecat pe spate şi am ţipat tot drumul, până jos. Ecoul ţipetelor mele răsuna în tunelul întunecat şi enorm al Clădirii Toboganelor.

Era grozav. Toboganul şerpuia, iar eu mă răsuceam în întuneric din ce în ce mai repede. În lumina slabă, îl vedeam pe Luke alunecând alături de mine. Se întinsese pe spate privind drept în sus cu gura deschisă. Am încercat să-l strig, dar toboganul a luat o curbă, şi eu odată cu el.

Tot în jos. Alunecam aşa de repede că întunericul din jurul meu a devenit o pâclă deasă. Toboganul lua o curbă în sus, apoi împrejur, apoi din nou în jos. „Sunt un *montagnes-russes* uman”, m-am gândit eu veselă.

Din ce în ce mai jos. Din ce în ce mai întuneric. „Alunec mai repede decât viteza luminii”, m-am gândit eu. Mi-am rotit privirea în jur încercând să-i zăresc pe Luke şi pe Clay. Dar era prea întuneric şi mergeam prea repede.

Prea repede.

Şi apoi, *buf!*

Capătul toboganului. Am aterizat în fund, direct pe pământ.

Afară. Eram din nou afară.

Buf!

Luke a căzut şi el lângă mine. Stătea întins pe spate şi nu făcea niciun efort să se ridice. Rânjea către mine.

— Unde sunt?

— Înapoi pe pământ, i-am spus ridicându-mă.

Mi-am scuturat blugii la spate şi mi-am îndreptat părul împletit în coadă.

— Grozavă tură, nu-i aşa?

— Hai să ne mai dăm o dată, zise Luke încă întins pe pământ.

— Nu ne putem da până nu te ridici.

— Ajută-mă.

A întins o mână.

Bombănind, l-am ajutat să se ridice în capul oaselor.

— Ridică-te singur, am zis eu nerăbdătoare.

— Te-am auzit ţipând înăuntru, zise Luke.

— Am făcut-o intenţionat. Am avut chef să ţip.

— Da, sigur. Şi-a dat ochii peste cap, apoi s-a ridicat în picioare. Of, sunt cam ameţit. Cât de repede crezi că mergeam?

Am ridicat din umeri.

— Destul de repede. E aşa de întuneric înăuntru, încât e greu să-ţi dai seama cât de repede mergi.

Apoi mi-am dat seama că lipsea un membru al echipei noastre de dat pe tobogan. M-am uitat spre toboganele închise de pe peretele clădirii.

— Hei, unde e Clay?

— Hm?

Şi Luke uitase de el.

Amândoi ne uitam în direcţia de unde ar fi trebuit să vină Clay.

— Unde e? întrebă Luke piţigăiat. Nu putea să alunece mult mai încet decât noi, nu-i aşa?

Am scuturat din cap. Începusem să mă îngrijorez. Simţeam un nod în gât. Iar mâinile îmi erau acum reci şi umede.

— Haide Clay, am spus privind către perete. Ieşi.

Luke îşi scărpina părul negru.

— Unde s-o fi dus? De ce nu a ieşit şi Clay?

— Poate a ieşit prin faţă, m-am gândit eu. Poate toboganul numărul zece te scoate în faţa clădirii. Hai să vedem.

În timp ce alergam în jurul clădirii ca să ajungem în faţă, mă dojeneam pentru cât de uşor m-am speriat. *Sigur* Clay ieşise prin altă parte. Probabil că ne aştepta în faţa clădirii. Probabil că şi el era îngrijorat în legătură cu noi.

Am ocolit clădirea mov şi am văzut piaţa cea mare, circulară. I-am căutat pe mama şi tata, dar nu erau acolo. Am văzut alte câteva familii pe cealaltă parte a pieţei şi oroarea verde aplecată peste căruciorul cu îngheţată.

Nici urmă de Clay. Luke şi cu mine am alergat către intrarea principală a Clădirii Toboganelor. Ne-am oprit la câţiva metri de intrarea întunecoasă.

— Nu e aici, strigă Luke, gâfâind.

Şi eu respiram greu şi sentimentul de spaimă care îmi strângea stomacul a devenit şi mai apăsător.

— Nu. Nu e Clay, am murmurat.

— Ce facem? întrebă Luke, cu ochii lui albaştri măriţi de frică.

Am văzut o oroare stând chiar la intrare.

— Hei, am strigat alergând spre ea. N-ai văzut un copil ieşind pe aici? am întrebat fără să-mi trag sufletul.

Ochii galbeni de pe masca ororii au ieşit din orbite şi păreau că se aprind.

— Nu, pe aici se intră. Nimeni nu iese pe aici, spuse aceasta.

— E blond şi grăsuţ. Poartă ochelari, i-am zis eu. E îmbrăcat într-un tricou albastru şi pantaloni scurţi de blugi.

Oroarea a dat din cap.

— Nu. Nimeni nu iese pe aici. Aţi căutat în spate? Toată lumea iese prin spate.

— El n-a ieşit, spuse Luke cu o voce plângăcioasă. Noi am ieşit pe acolo, dar el n-a ieşit.

Fratele meu vorbea subţire şi piţigăiat. Respira aşa de greu că pieptul i se mişca în sus şi în jos. Se panicase.

Şi mie mi-era frică. Dar ştiam că trebuie să fiu calmă. Pentru Luke.

— N-a ieşit prin spate, i-am zis ororii. Şi n-a ieşit nici prin faţă. Deci, ce s-a întâmplat cu el?

Oroarea a făcut o pauză lungă, apoi spuse aproape şoptit:

— Poate prietenul vostru a ales Toboganul Morţii.

6

Mă uitam la femeia costumată în oroare.

— Glu… glumeşti, nu-i aşa? m-am bâlbâit eu. Adică Toboganul Morţii e doar o glumă, nu-i aşa?

S-a uitat fix la mine cu ochii ei galbeni şi nu a răspuns.

— Panourile te avertizează, spuse apoi. Întotdeauna e o avertizare.

S-a întors şi a dispărut în încăperea întunecoasă. Luke şi cu mine ne uitam uimiţi unul la altul. Am înghiţit în sec. Am simţit brusc că mi se usucă gâtul. Mâinile îmi erau acum reci ca gheaţa.

— Ce aiureală, bombăni Luke. Şi-a îndesat mâinile în buzunarele blugilor. E doar un tobogan oarecare. De ce încearcă să ne sperie?

— Probabil că asta e meseria ei, i-am spus.

— Trebuie să-i găsim pe mama şi tata, mormăi Luke.

— Întâi trebuie să-l găsim pe Clay. Dacă mama şi tata află că l-am pierdut se enervează şi o să plecăm îndată ce-l găsim.

— *Dacă*-l găsim, spuse Luke sumbru.

Mi-am aruncat privirea de-a lungul pieţei. Nici urmă de mama şi tata. Doi adolescenţi îşi cumpărau îngheţată neagră de la oroarea cu căruciorul. Alte două orori curăţau piaţa cu aspiratoare, lucrând una lângă alta.

În depărtare se auzea urletul unui lup din Satul Vârcolacilor.

Soarele era sus acum. Îi simţeam razele pe creştet şi pe umeri, dar îmi era, totuşi, frig.

— Clay, unde eşti? am întrebat, gândind cu voce tare.

— Alunecă pentru totdeauna, zise Luke, scuturându-şi capul. Alunecă pentru totdeauna pe Toboganul Morţii.

— Ce prostie, am spus.

Dar Luke îmi dăduse o idee.

— Haide, am zis, trăgându-l de mâneca tricoului.

Am început să-l trag spre intrarea întunecoasă.

— Ce? Unde?

Luke s-a tras înapoi.

— Mergem să ne dăm din nou pe tobogane.

Luke a rămas cu gura căscată, pregătindu-se să protesteze.

— Fără Clay? Nu ne putem duce fără Clay.

— Ne ducem să-l căutăm pe Clay, am zis apucându-l de braţ de data aceasta şi trăgându-l către intrarea întunecoasă.

— Vrei să zici…?

Fratele meu începuse să se prindă.

— Da, alegem acelaşi drum. Acelaşi tobogan pe care a coborât el.

— Toboganul numărul zece, murmură Luke. Apoi şopti grav: Toboganul Morţii.

— O să coborâm pe acolo şi o să ne ducă direct la el.

Am urcat rampa în tăcere. Zgomotul paşilor noştri repezi răsuna în muntele imens, gol pe dinăuntru.

Am trecut pe lângă panoul de pe la mijlocul drumului care spunea: „ATENŢIE! ÎŢI POŢI GĂSI SFÂRŞITUL ALUNECÂND AICI”.

„Clay, tot mai aluneci?” mă întrebam eu.

Mi-am scuturat capul încercând să alung gândul. Sigur că nu mai aluneca. Ce idee prostească.

Cele două orori erau încă la capul toboganelor.

— Aveţi grijă ce tobogan alegeţi, spuse una.

— Ştim pe care îl vrem, am spus dintr-o răsuflare. Numărul zece. Amândoi. Mergem împreună pe acelaşi.

Oroarea care stătea mai aproape de tobogan ne-a făcut semn să ne aşezăm. Mi-am aruncat privirea către Luke, care stătea în spatele meu, cu faţa crispată de frică. M-a tras câţiva paşi în spate.

— Poate n-ar trebui să facem asta, şopti el.

— De ce nu? am întrebat nerăbdătoare.

— Dacă avertismentul e adevărat? întrebă Luke.

— Nu fi fraier! l-am certat eu. Ăsta e un parc de distracţii, ai uitat? Aici nu omoară copii. Totul e în joacă.

Luke a înghiţit în sec.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură, i-am răspuns. Mergem să-l găsim pe Clay sau nu?

Luke a dat din cap.

— Atunci hai, am ordonat eu.

M-am aşezat în capul toboganului cu numărul zece. Luke şi-a dat drumul jos alături de mine întinzându-şi picioarele lângă ale mele.

Am simţit podeaua mişcându-se sub noi.

Am pornit în jos.

— Clay, venim! am strigat.

7

Nu am mai ţipat de data asta. Aveam mâinile încleştate în poală şi dinţii strânşi.

Nu aş fi putut nicicum să mă bucur de tura asta. Voiam doar să mă văd la capătul ei. Voiam să dezleg misterul şi să-l găsesc pe Clay.

Alunecând în acelaşi timp, Luke s-a prins de mine, agăţându-se cu mâinile de mijlocul meu. A ţipat când am trecut peste un hop, părea că o să zburăm de pe pistă.

Am ţipat amândoi când am ajuns la o pantă foarte abruptă – aproape verticală – şi am picat în gol.

Am aterizat dureros şi, apoi, toboganul a cotit brusc la dreapta. Acum ţipam amândoi cât ne ţineau plămânii.

Alunecam din ce în ce mai repede, în beznă completă. Întunericul cel mai întunecat. Am încercat să văd dacă alunecam alături de celelalte tobogane. Dar era atât de întuneric, că nu-mi vedeam nici pantofii. Luke mă strângea de mijloc aşa de tare încât de-abia mai puteam să respir. Am încercat să îi spun să-mi dea drumul, dar ţipa prea tare ca să mă poată auzi.

Alunecam în continuare. Tot mai jos.

Din ce în ce mai întuneric.

Am dat de un alt hop care ne-a aruncat în aer. Apoi panta a coborât şi a cotit scurt către stânga.

„Ar fi trebuit să ajungem jos până acum”, m-am gândit. Alunecam de foarte mult timp.

Am strâns din dinţi mai tare şi am încercat să-mi fac curaj pentru momentul când voi ajunge la capătul pistei şi voi cădea pe pământ.

Dar pista nu se terminase.

Alunecam în continuare. Din ce în ce mai repede. Încercând să-mi trag răsuflarea, înghiţeam aerul cald şi umed.

Toboganul cobora brusc, lua curbe, trimiţându-ne tot mai jos în întunericul dens şi apăsător.

„O să alunecăm pentru totdeauna. Inscripţia era adevărată.”

M-am străduit să alung din mintea mea acele gânduri înfiorătoare.

Luke a tăcut brusc.

— Eşti bine? am strigat către el.

— Nu ştiu, zise el, prinzându-se de mine cu şi mai multă forţă. De ce durează aşa de mult?

— Mă *doare*! am ţipat eu.

A mai slăbit un pic strânsoarea.

— Nu-mi place treaba asta! ţipă el în urechea mea.

Am dat de un nou hop. Mâinile lui Luke au zburat de pe mine. Încă unul. Şi mai brusc. Am crezut că o să sar de pe pistă şi o să mă zdrobesc de capăt. Dacă avea capăt.

Cădeam, cădeam întruna.

Luke şi cu mine am ţipat dezgustaţi când o materie lipicioasă ne-a acoperit feţele.

Am încercat cu ambele mâini să o dezlipesc.

— Câh… făcu Luke. Ce e asta? Faţa mea!

— Parcă ar fi pânză de păianjen, am ţipat către el. Pânză de păianjen fierbinte şi lipicioasă.

Toată faţa mi se iritase. Fire lipicioase îmi acopereau faţa ca o plasă. Trăgeam disperată de ele.

— Nu! am ţipat în timp ce toboganul cobora din nou vertical.

Am reuşit să-mi îndepărtez de pe faţă aproape toate firele lipicioase. Dar faţa tot mă mânca. Ca şi când o mie de furnici mi s-ar fi plimbat pe faţă.

— Ce scârbos, strigă Luke în spatele meu. Mă doare faţa!

Tot mai jos, în întunericul greu.

Apoi am închis ochii din cauza unei lumini puternice.

Era lumina zilei? Ne îndreptam spre ieşire?

Nu.

M-am străduit să deschid ochii şi priveam printre pleoapele mijite la lumina galbenă.

Mi-am dat seama că mă uitam la flăcări.

Înaintea noastră, toboganul era în flăcări!

Focul galben-portocaliu se ridica nestăvilit, iar deasupra lui era o perdea de fum negru şi greu.

Alunecam drept înspre flăcări.

— O să ardem! ţipă Luke. Ajutor! Să ne ajute cineva!

8

Am închis ochii şi am simţit un val de aer fierbinte izbindu-ne puternic, aproape ca o explozie.

„Ard! am gândit atunci. Ard!”

Am simţit o rafală de aer răcoros şi am deschis ochii. Focul era, acum, în spatele nostru. Trecusem chiar prin el.

Trecând prin curbe blânde, alunecam prin întuneric şi răcoare. Vedeam încă strălucirile portocalii ale focului reflectat pe pereţii negri de deasupra noastră.

Şi eu şi Luke tăceam; aşteptam ca inima să mi se mai potolească.

— Ce efecte speciale reuşite! ţipă Luke şi începu să râdă sălbatic şi nestăpânit, cum nu-l mai auzisem până atunci.

Mi-am dat seama că focul era fals. O proiecţie sau aşa ceva. Am tras în piept câteva guri de aer rece. Niciodată nu mai fusesem aşa de speriată.

— Când se termină cursa? ţipă Luke.

Vocea îi era ascuţită şi speriată.

„Niciodată, m-am gândit eu. Chiar o să alunecăm pentru totdeauna.”

Şi în timp ce gândul acesta înspăimântător îmi stăruia în minte, o poartă s-a deschis în faţa noastră. Lumina zilei a năvălit înăuntru.

Buf.

Am aterizat pe iarbă moale. Peste câteva secunde a picat şi Luke în spatele meu. Am clipit de câteva ori, aşteptând ca ochii să mi se adapteze la lumina puternică.

Apoi m-am ridicat încet. Inima mi se zbătea încă în piept.

Pe un stâlp de lemn, chiar în faţa noastră era un panou galben cu verde pe care scria: „BINE AŢI AJUNS LA SFÂRŞIT. POPULAŢIA: 0 OAMENI”.

Alături de stâlp stătea Clay. A venit în grabă să ne întâmpine cu un zâmbet pe faţa lui rotundă şi rozalie.

— Hei, ce faceţi? strigă el. Unde aţi fost?

A bătut palma cu Luke.

Luke i-a tras un pumn în burtă, în joacă.

— Noi unde am fost? l-am întrebat. Unde ai fost tu?

— Aici, răspunse Clay. Nu ştiam unde sunt. Cred că e cealaltă parte a parcului sau aşa ceva. V-am aşteptat şi pe voi.

— Ne-am întors la tobogan şi am mai făcut o tură. Pe pista pe care ai ales-o tu. Numărul zece. Ce cădere! A fost super-tare!

Cu câteva secunde în urmă, Luke urla, îngrozit cu adevărat. Acum, iată-l, prefăcându-se că i-a plăcut şi spunându-i lui Clay ce tare a fost.

— Ai ales toboganul cel mai bun, îi zise lui Clay. Super! A fost grozav!

— Eu m-am cam speriat, a mărturisit Clay. Cu focul…

— Ce efecte speciale au! exclamă fratele meu. Parcul ăsta e grozav.

Luke era aşa de prefăcut. Nu ar fi recunoscut în niciun caz că a fost îngrijorat de soarta lui Clay. Şi, sub nicio formă, nu ar fi recunoscut că l-a speriat tura cea lungă.

Dar mă bucuram să văd că şi-a recăpătat entuziasmul lui obişnuit. Nu-mi plăcea să-l văd pe fratele meu speriat şi panicat.

— A fost cam lung, zise Clay încruntându-se. Părul lui blond şi moale strălucea în lumina soarelui. Cam *prea* lung, cred.

— Mi-ar plăcea să mă dau din nou, zise Luke, lăudându-se.

M-am întors şi am privit împrejur. Era clar că suntem într-o altă secţiune a parcului. Nimic nu-mi era cunoscut.

Dincolo de strada pietonală am văzut mai mulţi copii în costume de baie, mergând pe o alee nisipoasă. Pe un panou deasupra aleii scria: „CASCADELE GROAZEI”.

În dreapta noastră, o clădire cubică din sticlă reflecta razele puternice ale soarelui. Pereţii de sticlă străluceau ca şi când clădirea ar fi fost în flăcări. Privind cu ochii mijiţi în lumină, am reuşit să citesc afişul: „CASA OGLINZILOR”.

— Hai să încercăm Casa Oglinzilor! zise Luke, trăgându-l de mână pe Clay.

— Ia staţi! Aşteptaţi! am ţipat. Nu credeţi că ar trebui întâi să-i căutăm pe mama şi pe tata?

— Sunt tocmai în partea cealaltă a parcului, zise Luke, trăgându-l pe Clay după el de-a lungul trotuarului. Hai să facem ceva amuzant şi *pe urmă,* să-i căutăm.

— Probabil că ne caută, am zis eu enervată.

— Parcul nu e prea aglomerat. O să ne găsească ei. Haide, Lizzy, pare interesant.

Am ezitat, gândindu-mă la mama şi la tata. Priveam fix în strălucirea albă a clădirii de sticlă.

Deodată am simţit o bătaie pe umăr. Speriată, am scos un ţipăt şi m-am întors.

Era o oroare în costum verde. Ochii ei ieşiţi din orbite mă fixau în timp ce se apleca spre mine.

— Plecaţi cât mai aveţi timp! şopti.

Şi-a întors ochii repede împrejur ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu o vede nimeni.

— Te rog… Vorbesc serios, duceţi-vă cât mai aveţi timp!

9

Eram atât de uimită că n-am scos niciun cuvânt. Am privit-o îndepărtându-se. Alerga greoi în costumul mare de oroare, cu coada mov atârnând pe trotuar în urma ei.

— Ce voia? întrebă Clay de la distanţă.

El şi Luke ajunseseră aproape de intrarea în Casa Oglinzilor.

— A… a spus că ar trebui să plecăm cât mai putem, am zis eu bâlbâindu-mă şi am luat-o la fugă spre ei.

I-am pierdut din ochi pentru o clipă, orbită de razele reflectate de pe clădirea de sticlă.

Luke a râs.

— Ororile astea sunt super-tari! Chiar se străduiesc să te sperie aici.

În spatele ochelarilor, ochii lui Clay s-au îngustat. Avea un aer gânditor.

— Glumea, nu-i aşa? întrebă el încet. Vreau să zic, era doar o glumă, nu?

— Nu ştiu, i-am răspuns. Cred că da.

Am privit oroarea dispărând după o clădire înaltă, albastră, în formă de piramidă.

— Asta e meseria lui, zise Luke încercând să ne convingă. Se plimbă pe aici toată ziua şi sperie lumea.

— Poate chiar încerca să ne avertizeze, murmură Clay privindu-mă fix.

— Nici vorbă, spuse Luke hotărât. I-a tras lui Clay o palmă zdravănă pe spate. Şi ce-i cu faţa asta deprimată? Locul ăsta e super! îţi *place* să fii speriat, nu?

Clay avea în continuare o expresie îngrijorată.

— Cred că da, răspunse el nesigur.

Începusem să-i spun lui Clay că sunt sigură că era doar o glumă, dar Luke m-a întrerupt.

— Grăbiţi-vă. Hai să vedem Casa Oglinzilor. Hai să ne distrăm un pic înainte ca mama şi tata să apară şi să ne ia acasă.

L-a tras pe Clay după el, iar eu i-am urmat. În drumul nostru către clădirea strălucitoare am trecut pe lângă un alt afiş pe care scria: „FĂRĂ CIUPITURI”.

La intrare, m-am oprit să citesc afişul galben cu verde. Scria: „CASA OGLINZILOR. UITAŢI-VĂ ÎN OGLINDĂ ÎNAINTE DE A INTRA. S-AR PUTEA CA NIMENI SĂ NU VĂ MAI VADĂ VREODATĂ”.

— Hei, aşteptaţi, am strigat eu după băieţi.

Dar intraseră deja.

Am păşit înăuntru şi m-am trezit într-un tunel îngust şi întunecos. Ochii mei erau încă orbiţi de lumina strălucitoare de afară. Nu vedeam nimic.

— Luke, Clay, aşteptaţi-mă! am ţipat. Ecoul vocii mele răsuna în tunelul nu foarte înalt. Îi puteam auzi râzând, undeva în faţă.

Alergam în beznă ţinându-mi capul aplecat ca să nu mă lovesc de tavanul jos. Până la urmă, ochii mei s-au obişnuit cu întunericul. Tunelul s-a terminat şi am ajuns într-un coridor îngust cu pereţi şi tavan de oglinzi.

Am tresărit văzându-mi reflecţiile – zeci de reflecţii. Ca şi cum aş fi fost înconjurată de mine însămi.

M-am oprit pentru o clipă şi mi-am aranjat coada împletită, lungă şi neagră. Tot timpul mi se slăbea legătura. Apoi i-am strigat din nou pe băieţi.

— Unde sunteţi? Aşteptaţi-mă!

Îi auzeam chicotind undeva în faţă.

— Caută-ne! strigă Luke.

Din nou chicoteli.

Am traversat repede culoarul cu oglinzi. Acesta ocolea spre dreapta, apoi spre stânga. Reflecţiile mele mă urmau, multiplicându-se iar şi iar în oglinzi, zeci şi zeci de reflecţii ale mele, din ce în ce mai mici, la infinit.

— Hei, nu vă îndepărtaţi prea mult! am strigat eu.

I-am auzit chicotind. Apoi am auzit zgomote de paşi venind, parcă, de dincolo de peretele de oglinzi.

Am mers înainte pe coridor, încet, atentă, până când am văzut un pasaj îngust în faţă.

— Staţi acolo! Vin la voi, am strigat.

Am vrut să trec prin deschizătură şi – BANG! – am dat cu capul de sticlă.

— Au, m-am văitat în timp ce durerea îmi săgeta fruntea şi cobora spre gât şi, în jos, pe şira spinării.

Mi-am sprijinit mâinile de sticlă şi am aşteptat să-mi treacă ameţeala.

— Lizzy, unde eşti? Încearcă să ne găseşti! l-am auzit pe Luke strigând.

— M-am lovit la cap! am zis, frecându-mi fruntea.

I-am auzit chicotind. Vocile lor păreau să vină acum din spate. M-am întors, dar în spatele meu nu erau decât oglinzi. Niciun pasaj.

Capul încă mă mai durea un pic, dar ameţeala îmi trecuse. Mi-am continuat drumul, de data asta mai atentă. Îmi ţineam mâinile în faţă ca să nu mă mai lovesc în ceva.

Am luat o curbă şi am intrat într-o altă încăpere. Am fost surprinsă când am văzut că podeaua din camera aceasta era o oglindă. Pereţii, tavanul podeaua, toate erau oglinzi. Aveam impresia că sunt într-o cutie căptuşită cu oglinzi.

Am păşit cu grijă. Îmi părea aşa de ciudat să calc pe propria

reflecţie. Vedeam şi faţa şi talpa pantofilor mei în timp ce mergeam. Mergeam greoi. Aveam senzaţia că o să cad în mine.

— Hei, băieţi, unde sunteţi?

Niciun răspuns.

Am simţit frica strângându-mi stomacul.

— Luke, Clay, sunteţi acolo?

Am văzut gurile deschise ale reflecţiilor mele, în timp ce strigam. Zeci de guri. Dar numai o voce s-a auzit, vocea mea ascuţită.

— Luke? Clay?

Linişte.

— Hai, băieţi, nu vă mai prostiţi! am strigat. Unde sunteţi?

Linişte. Niciun răspuns.

Mă uitam la zecile de reflecţii din jurul meu. Toate arătau speriate.

— Luke? Clay?

Unde se duseseră?

10

Mă uitam la reflecţiile mele în timp ce gânduri teribile îmi treceau prin minte.

Dispăruseră, oare, băieţii? Căzuseră în vreo capcană? Se rătăciseră în labirintul de sticlă şi oglinzi?

Am decis că Ţinutul Ororilor era *prea* înspăimântător. Era amuzant să te sperii, dar era greu să-ţi dai seama dacă sperieturile erau de amuzament sau erau reale. Chiar existau pericole în acest loc sau era totul o mare glumă?

— Luke? Clay? i-am strigat cu vocea tremurândă, învârtindu-mă să găsesc o ieşire.

Linişte.

Apoi am auzit un râs înfundat. Apoi am auzit şoapte. În apropiere.

Alt râs. Mai tare, de data asta. Râsul lui Luke. Se amuzau pe seama mea.

— Nu sunteţi amuzanţi! am ţipat furioasă. Serios. Chiar deloc.

I-am auzit pe amândoi pufnind în râs.

— Vino şi caută-ne, Lizzy! zise Luke.

— De ce-ţi ia atât de mult? adăugă Clay.

Iar chicoteau. Mi se părea că sunt chiar în faţa mea. Plimbându-mi mâinile de-a lungul oglinzilor, am urmărit coridorul care o lua la dreapta. Am fost nevoită să mă aplec ca să trec printr-un pasaj îngust printre oglinzi. Am intrat într-o altă încăpere cu oglinzi peste tot, şi sus, şi jos, şi pe laturi. Oglinzile erau înclinate în aşa fel încât imaginile păreau că sar unele din altele când mă mişcăm.

— Unde sunteţi? Mă apropii?

Lumina pălea pe măsură ce traversam camera. Reflecţiile mele deveneau din ce în ce mai întunecate. Umbrele se alungeau.

— Nu te vedem, zise Clay.

— Grăbeşte-te, strigă Luke nerăbdător.

— Merg cât pot de repede! Dar nu vă mai mişcaţi. Staţi pe loc, bine?

— Stăm, răspunse Luke.

— Cum o să mai ieşim de aici? l-am auzit pe Clay întrebând încet.

— Au! m-am lovit din nou la cap într-o bucată de sticlă transparentă.

Am lovit furioasă cu pumnul în sticlă. Nu era deloc amuzant. Durea prea tare.

— Grăbeşte-te, strigă Luke de undeva de aproape. Ne plictisim aşteptându-te aici.

— Vin, am mormăit eu frecându-mi biata frunte lovită.

Am luat o curbă şi am intrat într-o cameră mai mare. Aici nu erau oglinzi. Pereţii erau din sticlă. M-am oprit, m-am uitat împrejur şi l-am văzut pe Luke.

— În sfârşit! strigă el. De ce nu ne găseai?

— Mă tot loveam cu capul de pereţi. Hai să ieşim de aici. Unde e Clay?

— Cum?

Luke a căscat gura surprins. S-a întors uitându-se după prietenul lui. Era chiar aici.

— Luke, nu mai am chef de glume de-astea, i-am tăiat-o eu scurt. Clay, unde te ascunzi?

— Nu mă ascund, sunt aici, zise Clay.

Am făcut câţiva paşi către fratele meu şi l-am văzut pe Clay. Stătea în umbră în spatele unui panou de sticlă, cu mâinile lipite de geam.

— Cum ai ajuns acolo? l-a întrebat Luke.

Clay a ridicat din umeri.

— Nu ştiu pe unde să ies de aici.

M-am apropiat de fratele meu şi apoi m-am oprit. Mi-am dat seama că era în spatele unui panou de sticlă. Luke şi cu mine eram în încăperi diferite.

— Pe unde se intră? l-am întrebat.

Luke s-a uitat împrejur.

— Ce vrei să spui, Lizzy?

— Nu suntem în aceeaşi cameră.

Am mers lângă geam şi am bătut uşor cu pumnul în el.

— Ce?

Pe faţa lui Luke se citea surpriza. A venit spre mine. A bătut în cealaltă parte a panoului de sticlă ca şi când ar fi vrut să se asigure că, într-adevăr, există.

— Cum a ajuns asta aici? murmură el.

Clay a început să se plimbe prin camera lui, atingând cu mâinile panourile de sticlă, căutând o ieşire.

— Stai acolo, i-am zis lui Luke. O să găsesc o cale să intru în camera ta.

Am urmat exemplul lui Clay. Am mers încet prin cameră sprijinindu-mă de pereţi. Lumina era slabă. Umbra mea cădea peste sticlă în timp ce mergeam, îmi vedeam faţa reflectându-se slab. Ochii mei negri se uitau înapoi la mine cu disperare. Nici nu mi-am dat seama când am încercuit complet camera. Ajunsesem de unde am plecat şi nu găsisem nicio deschidere. Niciun pasaj. Nicio ieşire.

— Hei! Sunt blocat aici, ţipă Clay ascuţit.

— Şi eu la fel, am zis.

— Trebuie să fie o ieşire, zise Luke. Pe unde am intrat?

— Ai dreptate, am răspuns eu repede. Ar trebui să putem ieşi pe unde am intrat.

Am început să caut din nou, mergând mai repede.

Inima a început să-mi bată cu putere. Simţeam un nod în gât. Trebuia să fie o ieşire. Trebuia.

Luke bătea cu putere în panoul de sticlă. În cealaltă cameră, îl vedeam pe Clay alergând agitat şi împingând în pereţii pe lângă care trecea.

Am ocolit camera de două ori, după care m-am oprit.

Nu era nicio ieşire.

— Sunt... sunt închisă aici, am zis bâlbâindu-mă. E ca o cutie. O cutie de sticlă.

— Toţi suntem închişi, ţipă Clay.

Luke bătea încă cu pumnii în pereţii de sticlă.

— Luke, încetează, am ţipat. Asta nu ajută.

Şi-a lăsat mâinile pe lângă corp.

— E ridicol, mormăi el. Trebuie să fie o ieşire.

— Poate e vreo trapă, am sugerat eu. Am început să cercetez podeaua. Era întuneric, nu se vedea prea bine. Podeaua părea făcută dintr-o singură oglindă.

M-am întors la peretele de sticlă.

— Nu e deloc amuzant, am spus eu bosumflată.

Luke şi Clay au dat din cap. Se vedea că erau amândoi speriaţi. Şi eu eram. Dar aveam cu doi ani mai mult decât ei, aşa că am decis că trebuie să încerc să fiu eu cea curajoasă.

Dar nu mă simţeam prea curajoasă. Oftând îngrijorată, m-am sprijinit de peretele care separa încăperea lui Luke de a mea.

În timp ce mă sprijineam, peretele a început să se mişte. Am sărit înapoi cu un ţipăt ascuţit. Peretele se deplasa către mine, apropiindu-se.

Am mai făcut un pas înapoi.

— Luke! am ţipat.

Când m-am întors l-am văzut şi pe el retrăgându-se.

— Pereţii! striga Clay. Ajutaţi-mă!

— Şi la mine se apropie, a ţipat Luke. Înseamnă că fiecare cameră are pereţi care se mişcă.

Toţi trei eram prinşi în capcană. Cu un geamăt de disperare, m-am izbit de un perete, încercând să îl împing înapoi.

Dar nu l-am putut opri. Cutia se strângea, făcându-se din ce în ce mai mică.

— O să fim striviţi! am ţipat.

11

— Faceţi ceva! Vă rog, faceţi ceva, ţipă Clay. Luke îşi lipise umărul de peretele de sticlă şi se străduia să îl împingă. Dar nu era destul de puternic. Pereţii se apropiau din ce în ce mai mult de el.

M-am dat înapoi, cu mâinile înainte, ca un scut. Tot mai aproape.

Pereţii alunecau încet, fără zgomot.

M-am retras până când m-am lovit de peretele din spate.

Nu mai aveam unde să mă duc.

— Faceţi ceva! „Cineva să facă ceva”, îmi răsunau în ureche ţipetele înspăimântate ale lui Clay.

— Sticla… mă striveşte! ţipă Luke. Lizzy…

— Nu… nu mă pot mişca, i-am strigat eu. Panourile de sticlă începuseră să mă preseze din toate părţile. Şi de sus şi de jos.

Deodată mi-a venit în minte imaginea acelor maşini presate. Ştii despre ce e vorba: despre automobilele care sunt presate într-un cub de nişte maşinării uriaşe.

Tot trupul meu s-a cutremurat când mi-am dat seama că şi eu o să fiu presată într-un cub.

— Au, am ţipat, în timp ce sticla mă apăsa.

Am încercat să strig „Ajutor!” dar strigătul meu a ieşit înfundat.

Respiram greu. Panourile se apropiau tot mai mult. Mai aproape, tot mai aproape. Nu mai aveam aer. Am încercat să împing cu toată puterea în sticlă. Degeaba.

Aveam să fiu transformată într-un cub.

12

Nu-i mai auzeam pe Luke şi pe Clay. Îmi auzeam doar

răsuflarea înăbuşită.

Am închis ochii şi am simţit podeaua retrăgându-se sub mine. Şi înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, cădeam, cădeam cu viteză.

Când am deschis ochii am văzut pereţii de sticlă rostogolindu-se deasupra mea în timp ce cădeam, cădeam, cădeam, printr-un tunel deschis. Şi, în câteva secunde, eram din nou afară. Am aterizat în fund, pe iarbă, cu o bufnitură uşoară.

Luke şi Clay au căzut şi ei lângă mine.

Am stat acolo, pe iarbă, câteva minute bune, clipind în lumina puternică a soarelui, uitându-ne unul la altul, fără să ne vină să credem ce se întâmplă.

— Suntem bine, zise Clay nesigur, rupând în cele din urmă tăcerea. S-a ridicat încet. Faţa lui rotundă era roşie, iar ochelarii i se strâmbaseră şi stăteau să cadă. Suntem bine!

Luke a început să râdă. Râdea de bucurie. S-a ridicat şi a început să ţopăie. Mie nu prea-mi venea să sar de bucurie. Încă mai aveam în minte imaginea maşinii strivite.

Luke s-a aplecat, m-a luat de mâini şi m-a ajutat să mă ridic.

— Acum ce mai facem? întrebă el rânjind.

— Ce mai facem? am ţipat. Glumeşti?!

— Asta chiar că m-a speriat, zise Clay, încă roşu la faţă. Am crezut că o să fim striviţi.

— A fost grozav, zise Luke.

Iar uita că în urmă cu câteva secunde ţipa îngrozit.

— A fost prea înspăimântător, zise Clay dând din cap.

— Clay are dreptate, am spus. A fost prea înspăimântător ca să fie amuzant. Încă o secundă şi…

— Nu v-aţi prins? Asta e ideea, strigă Luke. Aşa te sperie aici. E grozav. Te fac să crezi că mai ai o secundă şi gata. Dar totul e sincronizat perfect. Vor să te îngrozească şi, pe urmă – bang! – eşti bine.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Clay gânditor.

Şi-a ridicat ochelarii şi şi-a scărpinat bărbia.

— N-o să păţim nimic, continuă Luke, ăsta e un parc de distracţii, aţi uitat? Vor să te mai întorci aici. Deci nu fac niciun rău nimănui.

— Poate, zise Clay.

— Dar, Luke, dacă greşesc? l-am întrebat. Dacă maşinile nu

mai funcţionează? Dacă nu se sincronizează bine? Gândeşte-te, dacă podeaua de sub noi s-ar fi blocat? Ce se întâmpla?

Luke nu a răspuns. Se uita la mine gânditor.

— Ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă podeaua nu ar fi căzut în momentul ăla? l-am întrebat.

Luke a ridicat din umeri.

— Se asigură că totul funcţionează cum trebuie, răspunse el în cele din urmă.

M-am strâmbat.

— Da, sigur.

— E posibil să *mori* de frică? mă întrebă Clay cu o expresie gravă. Adică, ştiu că se întâmplă în cărţi şi în filme, dar se poate întâmpla în realitate?

— Nu ştiu, am răspuns. Poate.

— Sunt sigur că unii oameni ar putea muri de frică în Casa Oglinzilor, a continuat el serios.

— Nici vorbă, zise Luke. Ascultaţi-mă. Locul ăsta e doar pentru distracţie. Distracţie cu sperieturi.

Privea undeva peste umărul meu. Când m-am întors l-am văzut pe unul din tipii în costum de oroare cu o mulţime de baloane negre.

Luke s-a repezit la el.

— Auzi, a murit vreodată cineva aici, în parcul ăsta?

Oroarea şi-a văzut de drum.

Baloanele se agitau deasupra capului ei.

— Doar o dată, spuse.

— O persoană a murit aici?

Oroarea şi-a scuturat capul mare şi verde.

— Nu. Nu asta am vrut să spun.

— Ce ai vrut să spui? o întrebă Luke.

— O persoană poate muri doar o dată aici, zise oroarea. Nimeni nu a murit de două ori.

13

— Adică aici chiar au murit oameni? am strigat după ea.

Dar oroarea s-a îndepărtat repede, cu baloanele negre lovindu-se unul de altul, plutind întunecate sub cerul albastru.

Răspunsul ei m-a făcut să tremur. Nu numai cuvintele, ci şi tonul rece al vocii ei, care suna ca un avertisment.

— Glumea, nu-i aşa? întrebă Clay cu vocea tremurândă.

Se scărpina agitat în cap.

— Da, cred că da, i-am răspuns.

O familie a trecut pe lângă noi, îndreptându-se către Casa Oglinzilor. Aveau doi băieţei, în vârstă de cinci-şase ani. Amândoi plângeau.

— Am văzut atâţia copii plângând în parcul ăsta, am comentat eu.

— Sunt nişte blegi, zise Luke. Fricoşi ca iepurii. Hai să mergem să căutăm o altă cursă, ceva.

— Nu. Chiar cred că trebuie să-i căutăm pe mama şi pe tata.

— Da, hai să-i căutăm, zise Clay grăbit.

Bietul băiat, cred că era chiar speriat. Dar se străduia din răsputeri să nu vadă fratele meu cât de teamă îi era.

— Dar de ce atâta grabă? zise Luke protestând. Mai bine să ne găsească ei pe noi.

— Dar probabil că sunt foarte îngrijoraţi, am insistat eu şi am început să merg spre poartă.

— Tata o să vrea să plecăm, spuse Luke bosumflat.

Totuşi, m-a urmat. Clay mergea aproape de mine, recunoscător că plecăm.

Urmând poteca, am trecut pe lângă un *montagnes-russes* vechi, din lemn. Se ridica la înălţimea unei clădiri cu patru etaje şi arunca o umbră întunecată peste alee. Pe un afiş în faţă scria: „DEFECT. TE-NCUMEŢI TOTUŞI SĂ FACI O TURĂ?”

Poarta era deschisă. Nu era niciun supraveghetor.

— Hei, Lizzy, vrei să faci o tură? întrebă Luke privind ţintă către maşinuţele uzate, parcate jos, la capătul şinei.

— Nici vorbă, am răspuns la unison Clay şi cu mine.

Ne-am văzut de drum.

Poteca a ocolit pe sub nişte copaci bogaţi. Pe un afiş scria:

„FERIŢI-VĂ DE ŞERPII DE COPAC”.

Clay şi-a acoperit capul cu mâinile. Toţi trei ne-am ridicat ochii spre copaci. Erau, într-adevăr, şerpi acolo sus? Copacii erau prea întunecoşi ca să poţi vedea ceva. Frunzele erau atât de dese încât nu lăsau să treacă nicio rază.

La un moment dat, am auzit un sâsâit uşor. La început am crezut că foşneau frunzele.

Dar sâsâitul s-a transformat în şuierat şi aveam senzaţia că toţi copacii şuierau deasupra noastră.

— Fugiţi! am ţipat.

Toţi trei am luat-o la fugă pe alee, cu capul în jos. Pantofii noştri bocăneau pe asfalt. Şuieratul din copaci se auzea din ce în ce mai tare, furios.

Mi s-a părut că văd un şarpe negru şi lung în iarba de lângă alee. Dar se poate să fi fost doar o umbră.

Am alergat în continuare, chiar şi după ce am trecut de copaci, şi am ajuns din nou în lumina soarelui. Cărarea trecea pe lângă un şir de statui înspăimântătoare. Erau făcute din piatră. Erau statui ale unor monştri care rânjeau, cu ochii micşoraţi ameninţător, cu colţii ieşiţi din gurile lor strâmbe. Aveau braţele întinse, gata să prindă pe oricine s-ar fi apropiat.

Am încetinit, alergam uşor cu ochii la statuile cele urâte. Dintr-odată s-a auzit un râs gros şi maliţios.

— Vine… dinspre statui! zise Clay. Nu vă opriţi!

Oare statuile au înaintat spre noi? Şi-au ridicat braţele mai sus? Ne făceau semne să venim mai aproape?

Nu sunt sigură. Cu râsul acela în urechi, mi-am lăsat capul în jos şi am grăbit pasul.

Toţi trei alergam gâfâind.

Nu am mai văzut alţi oameni. Nici orori nu erau pe-acolo.

Am încetinit când ne-am apropiat de un alt panou. Scria pe el: „IEŞIREA PRINCIPALĂ. NU VĂ DERANJAŢI. N-O SĂ REUŞIŢI SĂ SCĂPAŢI”.

Am surprins expresia îngrijorată de pe chipul lui Clay în timp ce citea afişul.

— E o glumă, i-am zis. Afişele trebuie să fie amuzante.

— Ha-ha, râse el încet.

Clay gâfâia, încercând să-şi tragă sufletul. Fără niciun avertisment, Luke a sărit în spinarea lui.

— Clay, ce zici de o tură?
Clay ţipă furios:
— Dă-te jos!
Luke râdea, fără să se dea jos. Clay a căzut în genunchi încercând să-l arunce pe Luke.
— Haideţi, băieţi, i-am rugat. Luke, nu te mai juca. Încercăm să-i găsim pe mama şi pe tata.
Dar acum cei doi râdeau şi se luptau pe pământ.
— Haideţi, băieţi, am ţipat la ei uitându-mă speriată în jur. Hai să mergem. L-am ajutat pe fratele meu să se ridice.
Lui Clay îi zburaseră ochelarii. S-a oprit să şi-i ridice din iarbă. Apoi ne-am continuat drumul.
Cărarea a trecut pe lângă o grădină rectangulară cu flori negre, apoi s-a oprit în faţa unui hambar mare, roşu.
Băieţii au mers până la uşa hambarului. Eu am rămas în urmă, căutând o cărare care să ocolească hambarul. N-am găsit niciuna.
— Cărarea trece prin hambar şi iese pe partea cealaltă, strigă Luke. Haide Lizzy. Mi-a făcut semn să-i ajung din urmă.
Am văzut un mic panou în dreapta uşilor duble ale hambarului. Scria pe el: „HAMBARUL CU LILIECI”.
— Sunt lilieci înăuntru? am strigat eu, simţind fiori pe şira spinării.
În general, îmi plac animalele, dar liliecii mă îngrozesc.
Luke a păşit în hambar. Clay a rămas în urmă, chiar la intrare.
— Nu văd niciunul. E cam întuneric.
M-a izbit un miros ciudat. Era puternic şi acru. Venea dinspre hambar.
Nu voiam să intru acolo.
— Hai, Lizzy! Cărarea dă în partea cealaltă. Nu fi fricoasă. Poţi să fugi repede prin el.
M-am oprit lângă Clay, în uşă, şi am privit înăuntru.
— Pare în regulă, zise Clay încet.
Mirosul acru devenea tot mai puternic.
— Câh, am făcut, strâmbându-mă. Miroase îngrozitor.
Luke stătea în hambar şi privea în sus spre grinzi.
— Nu văd nimic aici, zise el.
Uşile pe partea opusă erau larg deschise. M-am gândit că ne-ar fi luat doar zece secunde să traversăm hambarul în fugă.

— Hai să mergem, i-am zis lui Clay.

Am intrat în hambar. Mirosul acru era covârşitor. Am luat o gură mare de aer şi m-am ţinut cu degetele de nas.

Am început să alergăm către uşile deschise de pe peretele opus, dar acestea s-au închis în faţa noastră.

Trăgând aer în piept, uluită, m-am întors către uşile pe care intrasem. Se încinseseră şi ele.

— Hei! am ţipat furioasă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Clay în şoaptă.

Era întuneric beznă. Mirosul acru trecea pe deasupra mea. Am început să mă simt rău. Apoi am auzit bătăi rapide de aripi. Încet la început, apoi din ce în ce mai tare, mai aproape.

Am ţipat simţind ceva atingându-se de ceafa mea.

14

— Pleacă! am gemut îngrozită şi am început să-mi agit mâinile deasupra capului.

Zgomotul de bătăi de aripi a dispărut, apoi a revenit.

— Lilieci! ţipă Clay ascuţit.

L-am simţit apucându-mă de braţ.

— Nu văd nimic, strigă Luke, e prea întuneric.

— Nu pot să sufăr liliecii! am zis eu bâlbâindu-mă.

Am simţit o adiere de aer rece în timp ce un liliac mi-a trecut pe deasupra capului.

Îmi mişcăm mâinile agitată. Se auzeau bătăi de aripi din toate părţile.

Pe măsură ce ochii mi se adaptau la întuneric, începeam să văd siluete întunecate trecând în viteză pe lângă noi. Înainte şi înapoi. Din ce în ce mai repede.

— Ajutor! am ţipat.

Clay a început şi el să strige:

— Ajutaţi-ne! Ajutaţi-ne!

— Se apropie de mine, se plânse Luke.
Ceva s-a lovit de umărul meu şi am ţipat.
— Ajutaţi-ne! Ajutaţi-ne! ţipă Clay cât îl ţineau plămânii.
Ţipetele lui erau aproape acoperite de bătăile de aripi.
Am simţit un alt liliac ştergându-se de umărul meu. Acoperindu-mi faţa, am încercat să ajung la uşă.
Mirosul acru mă îneca. Picioarele îmi tremurau de frică. De-abia mergeam.
Apoi am simţit ceva trăgându-mă tare de păr. Apoi din nou. Bătăi puternice de aripi chiar pe capul meu. Un şuierat strident. S-a auzit atât de aproape, încât m-am întrebat dacă nu cumva îl scosesem eu.
Am ţipat. Am ţipat din nou.
— S-a prins în părul meu! am strigat, căzând în genunchi.
Din nou am auzit un şuierat ascuţit. Din nou m-a tras de păr. Mi-am agitat mâinile. L-am lovit. Am simţit un corp cald şi bătaia aripilor.
L-am împins cu putere şi am reuşit să-l arunc din părul meu.
— Ajutor! am strigat.
Bătăile din aripi şi şuierăturile ascuţite mă înconjurau.
Îi auzeam pe Luke şi Clay ţipând. Dar păreau să fie departe de mine, foarte departe.
Alt liliac mi-a atins obrazul. Un altul m-a lovit în umăr. Umbrele ţâşneau înainte şi înapoi. Hambarul vuia de lilieci care ţipau.
— Ajutaţi-ne! Ajutaţi-ne, vă rugăm.
Încă unul mi-a atins faţa. Am simţit un curent de aer, bătăi de aripi deasupra capului meu.
— Ajutor! Ajutor!
Dar nu era nimeni prin preajmă care să ne poată ajuta.

15

Mi-am acoperit ochii cu o mână, în timp ce pe cealaltă o

agitam încercând să alung liliecii.

Mă sufocam, suspinam, de-abia puteam să respir.

L-am auzit pe Luke strigând undeva departe. Părea să fie dincolo de o cortină de lilieci.

Şi, brusc, lumina soarelui a invadat hambarul. Am căzut în genunchi, mi-am luat mâna de la ochi şi am văzut că uşile hambarului se deschiseseră.

Luke stătea lângă uşă, cu gura căscată. Şocat, s-a întors către mine şi către Clay.

— Am… am atins uşile şi s-au deschis, explică el.

Ochelarii lui Clay îi atârnau de o ureche. Părul lui blond era complet răvăşit. Îşi rotea ochii de jur-împrejur.

— Unde sunt liliecii? strigă el.

Mi-am ridicat ochii înspre grinzi.

— Hei! am strigat eu.

Nu mai erau lilieci. Nici urmă de ei.

M-am ridicat, netezindu-mi părul cu ambele mâini.

— Hai să ieşim de aici, am strigat.

Clay şi cu mine l-am urmat pe Luke afară din hambar. Lumina caldă a soarelui era atât de plăcută!

Pielea îmi era încă iritată de la lilieci. Mi-am frecat umerii şi ceafa.

— Nu suport liliecii! Chiar nu-i suport! am zis scuturându-mă.

— Dar nu erau lilieci, zise Luke rânjind. Era o iluzie.

— Ce? Nu-i adevărat, ţipă Clay furios. Erau lilieci. I-am auzit! I-am văzut!

— Erau efecte speciale, susţinu Luke.

— Cel care mi s-a prins în păr nu era efect special, am strigat eu. Numai când mă gândesc mă cutremur.

— Efecte speciale, repetă Luke. Efecte excelente. Aproape că m-am speriat şi eu.

— Aproape? am ţipat. M-am dus la el l-am prins şi m-am prefăcut că-i sucesc gâtul. Aproape? Te-am auzit ţipând cât te ţineau plămânii, Luke.

A scăpat din mâna mea râzând.

— Ştiam că nu sunt reali. Ţipam doar să vă sperii pe voi.

Ce mincinos. Nu-l credeam deloc pe fratele meu. Fusese speriat. Fusese foarte speriat. Eram sigură de asta!

— Erau lilieci, nu erau efecte speciale, insistam eu furioasă.

— Atunci unde s-au dus când s-a deschis uşa? a întrebat Luke. Când s-a deschis uşa, toţi liliecii au dispărut.

— Haideţi să nu mai vorbim despre asta, i-a rugat Clay. Hai să-i găsim pe părinţii voştri.

— Da, haide, am zis privindu-l pe Luke. Eşti un tâmpit, ştii asta, nu?

Luke a scos limba la mine. Am vrut să-i ard una. Dar încerc să fiu o persoană paşnică. Aşa că doar l-am lovit în umăr.

A urlat în semn de protest.

— Eşti o proastă, Lizzy, bombăni el. Şi ţi-e fiică de liliecii de jucărie.

L-am ignorat şi am continuat drumul de-a lungul potecii către poarta principală. Au apărut doi oameni în costume de orori, discutând înflăcăraţi.

— Asta e drumul către intrarea principală? i-am întrebat.

Au ignorat întrebarea şi au trecut pe lângă noi.

— Hei! am strigat la ei, dar se îndepărtau vorbind întruna şi nu dădeau semne că m-ar fi văzut sau auzit.

Razele soarelui cădeau direct deasupra noastră. Aerul era încins şi stătut. Nicio adiere.

Mi-am şters sudoarea de pe frunte cu o mână. Încă mai simţeam mirosul acru al hambarului cu lilieci. Era pe mâinile mele, în haine.

Am văzut patru adolescenţi în costume de baie, doi băieţi şi două fete, traversând peluza în grabă către un lac maroniu. Pe mal era un panou pe care scria:

„JAZUL CU CROCODILI. SUNTEŢI INVITAŢI SĂ ÎNOTAŢI AICI”.

Luke a început să râdă.

— Tipii ăştia-s nebuni?!

Ne-am oprit şi ne-am uitat la ei în timp ce intrau în apă.

— Chiar crezi că sunt crocodili acolo? întrebă Clay, muşcându-şi buza de jos.

Am ridicat din umeri.

— Cine ştie? Eu nu mai ştiu ce să cred despre parcul ăsta.

Ne-am continuat drumul pe potecă. După câteva minute am recunoscut forma de munte a Clădirii Toboganelor. Am văzut şi rondul larg, circular. Era aproape gol. Plecase şi oroarea de lângă căruciorul de îngheţată.

— Unde credeţi că ar putea fi mama şi tata? am întrebat.

— Probabil că ne caută de ore întregi şi acum sunt nervoşi, zise Luke încruntat.

— Unde sunt? ţipă Clay. Începea să pară foarte stresat. Trebuie să-i găsim.

— Nu sunt ei? zise Luke arătând către un bărbat şi o femeie la umbra unei fântâni mari de piatră.

Femeia era înaltă, cu părul negru, iar bărbatul scund şi blond.

— Da, ei sunt, am strigat bucuroasă. Am început să alerg către fântână ţipând: Mamă, tată!

Băieţii alergau în urma mea.

— Mamă! Tată! strigam eu fericită.

S-au întors amândoi surprinşi.

Am oftat când mi-am dat seama că nu erau ei.

M-am oprit brusc şi Luke a intrat în mine.

— Scuze, am spus cuplului confuz. Credeam că sunteţi altcineva.

Ne-am grăbit toţi trei să traversăm piaţa. Auzeam urletele lupilor din Satul Vârcolacilor. Căruciorul cu îngheţată stătea părăsit lângă intrarea de la Casa Toboganelor.

— Unde sunt? întrebă Clay piţigăiat. Începe să mi se facă foame.

— Da, e trecut de prânz, am zis eu.

— Ar putea fi oriunde, zise Luke, lovind cu piciorul o piatră de-a lungul asfaltului. Ar putea fi oriunde în tot parcul ăsta.

Am suspinat.

— Hai să-i căutăm pe la umbră. A început să ardă soarele.

Ne-am ferit de soare, la umbra făcută de Casa Toboganelor.

Deodată au apărut două orori în costume verzi. Ochii galbeni le ieşeau din orbite.

Fără să stau prea mult pe gânduri, am fugit spre ele şi le-am întrebat pe nerăsuflate:

— Nu i-aţi văzut pe părinţii noştri?

— Părinţii voştri? repetă o oroare surprinsă.

— Da. Mama are păr negru, iar tata e scund şi blond.

— Hmm.

Cele două s-au uitat una la alta.

— Mama purta o rochie de plajă galben-deschis, le-am spus.

— Şi tata avea o şapcă cu Chicago Cubs, adăuga Luke.

— A, da, aşa e, zise una dintre orori.

— I-aţi văzut? am întrebat nerăbdătoare.

— Da. Îmi amintesc de ei. Au plecat. Au plecat acum o jumătate de oră.

— Ce? am rămas eu cu gura căscată.

— Mi-au spus să vă transmit un mesaj.

— Un mesaj? Ce mesaj?

— „Rămas-bun”, spuse oroarea.

16

— Te înşeli! am strigat. N-au plecat.

— Acum o jumătate de oră, a repetat oroarea. A ridicat din umeri, în costumul ei mare de monstru. Eram la poartă când au plecat.

— Dar… dar… am început eu.

Cele două orori au pornit spre o baracă de la marginea pieţei.

— Hei, aşteptaţi, am strigat fugind după ele. Vă înşelaţi. Părinţii noştri nu ar pleca fără noi.

Au dispărut în baracă. Uşa s-a trântit după ele.

M-am întors către Luke şi către Clay. Mă priveau năuciţi.

— Se înşală. Mama şi tata sunt încă aici. Sunt sigură.

— Dar de ce a spus…, începu Clay.

Se vedea că e foarte supărat şi îngrijorat. Pe fruntea lui rozalie se scurgeau broboniţe de sudoare.

Luke a încercat să facă o glumă.

— Asta înseamnă că avem tot parcul numai pentru noi! zise el cu un surâs forţat.

— Foarte amuzant, am zis eu sarcastic. Nu avem niciun ban şi suntem la aproape cinci sute de kilometri de casă.

— Am putea suna pe cineva, sugeră Clay.

— Nu au telefoane, mormăi Clay.

Clay şi-a plecat capul, şi-a îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi şi s-a îndepărtat de noi.

— A, da, îşi aminti Luke. I-au spus lui tata că nu sunt telefoane în parc.

— Nu se poate, am zis eu nervoasă. Ne-au minţit. Ororile sunt toate nişte mincinoase.

— Probabil asta e meseria lor. Să ne spună minciuni ca să ne sperie, zise Luke. De-asta îi zice Ţinutul Ororilor.

— Ar trebui să-i zică Ţinutul Aiurelilor, mormăi Clay cu amărăciune.

— Dar e super-tare! protestă Luke. Îmi place să mi se facă părul măciucă. Ţie nu?

L-a împins zdravăn pe Clay.

— Nu, răspunse Clay încet, fără să încerce să-l împingă şi el pe Luke.

— Au minţit în legătură cu mama şi tata, am insistat eu, cu ochii la baraca albă. Încercau doar să ne sperie. Mama şi tata sunt aici, trebuie doar să-i găsim.

— Hai să mergem, zise Luke. Sper să-i găsim repede. Mi s-a făcut o foame de lup.

*

Ni s-a părut că ne-am învârtit prin parc ore în şir. Am căutat prin păduri întunecate şi misterioase şi prin ciudate sate de monştri. Am trecut printr-o zonă de carnaval cu zeci de jocuri care păreau înfricoşătoare.

De cealaltă parte a Satului Vampirilor se afla Grădina Zoologică de Monştri. Era închis. Dar dinăuntru se auzeau cele mai înfiorătoare răgete, urlete şi gemete.

O clădire lungă şi galbenă avea un panou la intrare pe care scria: „MUZEUL GHILOTINEI. VĂ RUGĂM, AVEŢI GRIJĂ DE CAPETELE VOASTRE”. Luke ar fi vrut să intre, dar Clay şi cu mine l-am convins să nu o facă.

Ţinutul Ororilor era surprinzător de gol. Am trecut pe lângă câteva orori mergând grăbite în costumele lor verzi stridente. Şi am mai văzut câţiva părinţi rătăciţi pe acolo, trăgând după ei copii care plângeau.

Trenuleţele şi tiribombele din zona de carnaval mergeau toate goale. Chioşcurile cu mâncare şi restaurantele erau şi ele goale. Am traversat tot parcul. Eram din ce în ce mai îngrijorată. De ce nu ne întâlnisem cu mama şi cu tata? Ar fi trebuit să-i vedem până acum.

Clay devenise foarte tăcut. Îmi dădeam seama că era foarte speriat. Chiar şi Luke mergea cu umerii lăsaţi şi cu capul în jos.

M-am panicat când am văzut că am ajuns înapoi la lacul cu crocodili. Am traversat malul înverzit şi m-am apropiat de apa maronie.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu cei care au înotat aici? a întrebat Luke, privind de-a lungul lacului. Crezi că i-au mâncat crocodilii?

— Poate, i-am răspuns. Nu eram atentă la ce spunea. Mă gândeam la mama şi la tata.

— Ia uitaţi-vă! strigă Clay, arătând către apă.

Am văzut două buturugi verzi-maronii plutind înspre noi. Mi-a luat ceva timp să îmi dau seama că erau crocodili.

— Din ăia mari! zise Clay în şoaptă.

— Ar fi bine să ne îndepărtăm, i-am avertizat.

Stăteam toţi trei pe marginea apei. Crocodilii pluteau silenţios aproape de suprafaţă, de-abia încreţind apa deasupra lor.

— Mama şi tata nu au plecat fără noi, am repetat eu a mia oară.

— Dar am căutat peste tot, zise Luke încet.

— Nu au plecat fără noi. Nu ar pleca ei fără noi. Aşa că…

Am ezitat. Mă gândeam. Şi îmi treceau prin minte numai gânduri înspăimântătoare.

— Aşa că? întrebă Clay nerăbdător.

— Dacă nu sunt în parc înseamnă că ceva s-a întâmplat cu ei. Ceva rău.

Clay a tras aer în piept. Luke mă privea cu ochii lui albaştri micşoraţi.

— Ce vrei să spui Lizzy?

— Vreau să zic că poate în locul ăsta chiar se întâmplă lucruri rele. Poate ororile sau altcineva chiar le-au făcut ceva părinţilor noştri.

Priveam spatele maroniu al crocodililor care alunecau lin, fără efort, către noi.

— Nu se poate, mormăi Luke.

Ştiam că nu se poate, dar nu aveam nicio altă explicaţie.

— Am un sentiment straniu despre parcul ăsta, le-am zis. Foarte straniu.

Şi, în timp ce spuneam asta, am simţit mâini puternice

prinzându-mă din spate şi împingându-mă în lacul cu crocodili.

17

Am ţipat. Apoi am realizat că nu mă arunca nimeni în apă. Mâinile mă ţineau de umeri. M-am întors.

— Tată! am strigat.

— Lizzy, strigă tata, ţinându-mă încă de umeri. Unde aţi fost?

— Am înconjurat parcul de douăsprezece ori, zise mama.

Stătea în spatele nostru pe gazon, cu mâinile în şolduri, nervoasă.

— Noi vă căutam *pe voi,* am zis.

— Ne-au spus că aţi plecat, zise Luke.

— Ne-am cam speriat, adăugă Clay.

Am început să vorbim toţi odată. Eram aşa de bucuroasă să-i văd. Şi vedeam că şi Luke, şi Clay erau la fel de bucuroşi.

Îmi imaginam că se întâmplaseră tot felul de lucruri îngrozitoare cu mama şi tata. Eu nu-mi lăsam, de obicei, gândurile să o ia razna aşa. Dar Ţinutul Ororilor era un loc înspâimântător. Era imposibil să nu ai gânduri înspăimântătoare.

— Hai să mergem acasă, am zis.

— Aţi găsit telefon? întrebă Clay. Aţi găsit o maşină?

Tata şi-a scuturat capul.

— Nu. Nu sunt telefoane. Tipul în costum de monstru n-a minţit. Nu sunt telefoane în parc.

— Dar ororile au fost drăguţe cu noi, zise mama. Ne-au zis să nu ne facem nicio grijă.

— Ne-au zis să venim la ghişeul de bilete când vrem să plecăm, completă tata.

Mama şi-a trecut mâna cu blândeţe prin părul lui Luke.

— V-aţi dat în vreun trenuleţ, ceva?

— Am făcut o grămadă de lucruri înspăimântătoare, zise Luke.

— Foarte înspăimântătoare, adăugă Clay.

— Mi-e foame, zise Luke.

Tata şi-a privit ceasul.

— E trecut de prânz, cred că ne e foame tuturor.

— Restaurantele şi chioşcurile sunt toate pe cealaltă parte a parcului, zise mama.

— Putem să mâncăm şi pe urmă să plecăm imediat? am întrebat eu nerăbdătoare.

Aveam încă un sentiment ciudat în legătură cu parcul. Voiam să ne îndepărtăm de Ţinutul Ororilor, să mergem cât mai departe de locul acela.

— Eu şi mama voastră ne-am petrecut toată ziua căutându-vă, zise tata ştergându-şi sudoarea de pe fruntea arsă de soare. N-am avut timp să ne distrăm până acum.

— Ar trebui să facem ceva împreună înainte de a pleca, zise mama.

— Eu nu vreau decât să plecăm, le-am spus. Chiar vreau să plecăm.

— Lizzy, nu eşti în apele tale, îmi spuse mama.

— Îi e frică, zise Luke. E o fricoasă.

— Poate că e vreo cursă care să ne ducă pe cealaltă parte a parcului, a sugerat tata. Apoi o să mâncăm ceva şi plecăm.

— E o idee bună, spuse mama şi se uită apoi spre mine. Tu vrei, Lizzy?

— Cred că da, am zis oftând. Toate lucrurile aici sunt prea înspăimântătoare. Nu sunt deloc amuzante.

Luke a râs.

— Sunt prea înspăimântătoare pentru Lizzy, dar nu pentru Clay şi pentru mine. Aşa e Clay?

— Eu m-am speriat *puţin* în hambarul cu lilieci, mărturisi Clay.

Ne-am îndepărtat de lacul cu crocodili şi am pornit peste gazon spre aleea pavată. Două orori au trecut pe lână noi pălăvrăgind.

Ţipetele de groază ale unei fete răzbăteau de undeva de departe fără încetare. În faţă se auzeau urlete de lupi. Iar dintr-un difuzor ascuns undeva între copaci am auzit un râs maliţios, nişte hohote care se tot repetau.

— E ca într-un film de groază, comentă mama.

— Foarte interesant, adăugă tata, mergând cu o mână pe umărul meu. E ciudat că nu am auzit niciodată de parcul ăsta.

— Ar trebui să facă reclamă la televizor. Ar veni mai multă

lume aici.

Am trecut pe lângă o clădire înaltă şi îngustă, cu un panou în faţă pe care scria: „CĂDERE LIBERĂ. SINGURUL LOC UNDE PUTEŢI FACE *BUNGEE JUMPING* FĂRĂ COARDĂ”.

— Vrei să încerci asta? întrebă tata strângându-mă de umăr şi rânjind.

— Nu cred, am răspuns eu repede.

Luke mergea înaintea noastră. Se întorsese şi mergea cu spatele, aşteptându-ne să-l prindem din urmă.

— Mama şi tata ar trebui să încerce toboganele, spuse el rânjind. E grozav!

Oare chiar uitase cât de speriat fusese?

— Nu cred că le-ar plăcea, am zis eu încet.

— Poate găsim ceva care e doar *un pic* înspăimântător, a sugerat Clay.

Tata a râs.

— Te simţi bine, Clay?

Clay a ezitat.

— Destul de bine, spuse el în cele din urmă.

— Eu mă simt grozav, spuse Luke.

Aleea mărginea un pârâu maroniu. Milioane de insecte micuţe, albe, zburau la suprafaţa apei. În razele soarelui, arătau ca nişte diamante strălucitoare.

Am zărit un mic debarcader maroniu. În spatele acestuia, nişte canoe înguste pluteau sub un doc de lemn. Pe un panou, lângă debarcader, scria: „CROAZIERĂ CU COŞCIUGE. PLUTEŞTI RELAXAT SPRE GROAPĂ”.

— Asta ar putea fi plăcut, zise mama privind micile ambarcaţiuni.

— Cred că râul curge spre intrarea parcului, zise tata. Hai să luăm bărcile.

Luke a pornit chiuind de bucurie către doc. Eu am rămas în urma celorlalţi. Când am păşit pe doc, mi-am dat seama că obiectele care pluteau pe apa maronie nu erau canoe, ci coşciuge! Erau făcute din lemn negru lustruit. Capacele erau deschise, iar înăuntru se vedea căptuşeala de satin roşu. Fiecare coşciug era suficient de mare pentru o persoană.

Am simţit fiori pe şira spinării.

— Chiar o să intrăm în coşciuge?

— Par confortabile, zise mama zâmbindu-mi. Apa e calmă şi lină, Lizzy. Nu ai de ce să te sperii.

— Eu primul, strigă Luke, alergând spre capătul docului de lemn.

Două orori au venit să ne ajute să intrăm în coşciuge.

— Lăsaţi-vă pe spate şi bucuraţi-vă de călătorie, spuse una din ele.

— Va fi ultima, adăugă cealaltă chicotind încet.

După ce am intrat toţi în coşciuge, ororile le-au dezlegat şi ne-au împins cu forţă, îndepărtându-ne de doc.

„Iată-mă stând în coşciug, gândeam eu. Suntem toţi, toată familia, întinşi în coşciuge.”

Coşciugul plutea lin, clătinându-se uşor pe apă. Mi-am ridicat privirea la cerul albastru, strălucitor. Pe ambele maluri erau copaci care licăreau în lumina soarelui în timp ce pluteam pe lângă ei.

Era aşa de frumos, de relaxant.

De ce mă gândeam eu că se va întâmpla ceva cumplit?

18

Stând pe spate, nu îi puteam vedea pe ceilalţi peste marginea coşciugului. Dar auzeam clipocitul coşciugelor lor în jurul meu.

— E plăcut, zise mama. Foarte relaxant.

— E plictisitor, zise Luke de undeva din faţa mea. Ce e înfricoşător în asta?

— E doar o plimbare plăcută în coşciug, zise tata. Chiar crezi că plutim? Sau coşciugul merge pe vreo şină?

— Aş putea să plutesc aşa ore în şir, zise mama.

— Cursele aici sunt destul de lungi, îi răspunse Clay.

— Ce e acolo pe cer? întrebă tata. E un şoim? Îl vede toată lumea?

Adăpostindu-mi ochii de soare cu o mână, am privit spre cer.

Chiar deasupra noastră, o umbră întunecată plutea la înălţime, se vedea un pic mai mare decât un punct.

— Nu e un şoim, zise Luke. Sunt sigur că e un vultur. Vede coşciugele şi aşteaptă să ne mănânce cadavrele.

A râs.

— Luke, de unde îţi vin ideile astea îngrozitoare? îl întrebă mama.

— Poate ar fi bine ca Luke să se mute în Ţinutul Ororilor. Îi luăm un costum verde de monstru şi imediat o să-şi între în rol.

— Nu are nevoie de costum, am glumit eu.

Începusem să mă simt un pic mai bine. Croaziera era lentă şi relaxantă. Şi m-am gândit că nu se poate întâmpla nimic cumplit cât timp sunt cu toată familia în jurul meu.

M-am aşezat comod în coşciug cu mâinile pe lângă mine şi priveam visătoare la pasărea care zbura în spirale pe cer. Coşciugele se clătinau uşor plescăind uşor în apă.

Ce plăcut…

Ce linişte…

Şi atunci, până să reuşesc să scot vreun sunet, capacul coşciugului s-a închis peste mine. Înăuntru, era întuneric beznă.

19

— Hei! am ţipat.

Vocea mea era înfundată de capacul greu de deasupra mea.

Am auzit bufniturile celorlalte capace închizându-se.

— Hei, lăsaţi-mă să ies!

Am împins în capac cu ambele mâini, dar nu se mişca.

Am tras aer în piept şi am încercat din nou. De data aceasta am împins şi cu mâinile şi cu picioarele. Capacul greoi tot nu se clintea.

Inima îmi bătea aşa de tare încât credeam că o să-mi sară din piept. Aerul din interiorul coşciugului deja devenise închis şi îmi

era prea cald.
— Deschide! Deschide! am ţipat.
Am încercat să împing din nou în capac. Auzeam ţipetele înfundate ale lui Clay în coşciugul de lângă mine. Bietul băiat ţipa cât îl ţineau plămânii.
Am scos un geamăt puternic, împingând cu toată puterea. Capacul nu s-a urnit nici măcar un centimetru.
„Calmează-te Lizzy, calmează-te, îmi spuneam. E doar o glumă proastă. Capacul coşciugului se va deschide dintr-o clipă-n alta.”
Trăgând adânc aer în piept, aşteptam.
Am numărat până la zece.
Am mai numărat o dată până la zece.
Am încercat să închid ochii şi să număr până la cincizeci. „Când voi ajunge la cincizeci, îmi spuneam, o să deschid ochii şi capacul va fi deschis.”
— ... Douăzeci şi doi, douăzeci şi trei, număram cu voce tare.
Vocea mea se auzea slab şi înfundat. Îmi era din ce în ce mai greu să respir. Aerul devenise foarte greu de respirat.
M-am oprit din numărat la douăzeci şi cinci şi am deschis ochii. Capacul nu se deschisese.
„E aşa de cald aici, mă gândeam. Soarele bate direct în capac. Nu am aer şi o să mă prăjesc.”
Am încercat să ţip, dar nu a ieşit niciun sunet.
Mă sufocam, încercând să trag aer.
De afară, se auzeau strigăte înfundate.
Mama ţipa aşa?
— E doar o glumă proastă, am strigat tare. Capacul o să se deschidă... *acum!*
Dar nu s-a deschis.
Aerul era aşa de fierbinte. Fierbinte şi stătut.
De ce nu se deschidea capacul?
De ce?
Am încercat să nu mă panichez mai rău, dar nu puteam. Tremuram din tot corpul. Simţeam sudori reci prelingându-mi-se pe frunte.
— Ceva nu e în regulă, am strigat eu. Capacul ar trebui să se deschidă. Dar nu se deschide!
Împingeam cu amândouă mâinile, în disperare.
Coşciugul se legăna în apă. Am renunţat să-l mai împing. Am

tras o gură de aer fierbinte şi stătut. Inima îmi bătea cu putere. Trupul îmi tremura.

Apoi am simţit o mâncărime pe picioare. Ceva mă jena în jurul gleznelor. Ceva care urca pe picioarele mele. Aveam senzaţia de mâncărime şi de furnicături. Ceva se plimba încet pe picioarele mele. Ceva mic şi înţepător.

— Au! am ţipat îngrozită. Păianjeni!

20

Am încercat să mă scarpin pe picioare, dar braţele nu îmi ajungeau. Nu mă puteam mişca sau apleca în coşciugul strâmt, nu reuşeam să ajung la picioare.

Mâncărimile s-au mutat mai sus.

Încercam să ţip, dar n-am reuşit decât să tuşesc.

Apoi, capacul coşciugului s-a deschis. Lumina puternică a soarelui m-a făcut să-mi închid ochii.

— Of! m-am ridicat în capul oaselor.

Clipind des, ca să îmi apăr ochii de lumina strălucitoare, îi vedeam pe ceilalţi ridicându-se greoi din coşciugele lor.

Mi-am scărpinat cu înfrigurare picioarele. Am fost surprinsă când am văzut că nu erau păianjeni înăuntru. Niciun fel de insecte.

Coşciugul se oprise în dreptul unui doc mic. M-am prins cu mâinile de margini şi m-am ridicat.

— Hai să o ştergem de aici, l-am auzit pe Clay strigând.

— A fost *oribil!* ţipă mama.

Luke nu zicea nimic. Avea faţa palidă şi părul lui negru îmbibat de transpiraţie i se lipise de frunte.

— Au depăşit măsura, zise tata furios. O să fac reclamaţie.

— Hai să plecăm, spuse mama.

Ne-am căţărat toţi pe doc. L-am ajutat pe Clay să se ridice. Apoi am tras de câteva ori aer curat în piept.

Tata a luat-o la fugă spre piaţa deschisă, iar noi, ceilalţi, l-am urmat.

— Mergem la ghişeul de bilete, ne-a strigat el privind înapoi. Pe aici, spuse, indicându-ne drumul.

Croaziera cu coşciugele ne lăsase la intrarea în parc. Puteam vedea poarta principală şi şirurile de ghişee verzi în dreapta porţii.

— Cursa asta a fost chiar oribilă, zise Clay scuturându-şi capul.

— Aveam mâncărimi pe picioare, spuse Luke. Credeam că sunt furnici!

— Eu am crezut că sunt păianjeni! am zis eu.

— Mă întreb *cum* au făcut asta, zise Luke gânditor.

— Mie nu-mi pasă, i-am răspuns. Eu nu vreau decât să plecăm de aici. Nu pot să sufăr locul ăsta!

— Nici eu, zise Clay.

— Au mers prea departe, spuse mama gâfâind, în timp ce alerga să ţină pasul cu noi, în urma lui tata. Ceva atât de înfricoşător nu poate fi amuzant. Chiar am avut probleme cu respiraţia.

— Şi eu la fel, i-am zis.

— Dar cum ajungem acasă? întrebă deodată Luke, uitându-se la mama. Maşina noastră a explodat.

— Cred că oamenii aia în costume de monştri or să ne împrumute o maşină, zise mama. Nu i-au spus tatălui tău decât să vină la ghişeul de bilete.

— Putem să ne oprim să luăm o pizza? întrebă Luke.

— Hai să plecăm de aici şi ne ocupăm apoi de prânz, spuse mama.

Piaţa principală era complet goală. Nu era nici picior de om. L-am urmat pe tata până la primul ghişeu. S-a întors spre noi cu o expresie de dezamăgire.

— E închis, a zis. Un grilaj de metal fusese tras în faţa ferestrei.

Tata respira greu de la atâta alergat. Cu amândouă mâinile şi-a dat pe spate părul blond de pe fruntea transpirată.

— Aici, a spus el.

L-am urmat până la al doilea ghişeu. Şi acesta era închis. Apoi la celălalt. Închis.

Nu ne-a luat mult timp să descoperim că toate ghişeele erau închise.

— Ciudat, zise Luke, scuturându-şi capul.

— Nu se aşteaptă să mai primească vizitatori astăzi? îl întrebă mama pe tata. Cum pot să închidă, pur şi simplu?

Ochii lui cercetau locurile libere.

M-am întors şi am căutat prin piaţă împreună cu el. Nu se vedea nicio persoană.

Nici vizitatori. Nici orori.

— Hai să încercăm aici, zise tata.

A pornit spre o clădire joasă, verde, aflată în spatele ghişeelor de bilete.

Şi aceea era închisă. Tata a încercat uşa. Era încuiată.

Se scărpina în cap.

— Ce se întâmplă aici? Unde a dispărut toată lumea?

Mama l-a prins de braţ.

— E foarte ciudat, spuse ea încet.

Mi-am aruncat privirea spre Luke şi spre Clay. Stăteau tensionaţi unul lângă altul, pe alee, în faţa birourilor. Nu vorbeau.

— Eşti sigur că astea sunt ghişeele unde trebuia să vii? am întrebat.

— Da, a zis tata, îngrijorat. Asta e intrarea principală.

— Atunci unde să fie toată lumea? întrebă mama muşcându-şi buza de jos.

— Poate găsim pe cineva în parcare, am sugerat. Vreun paznic. O să ne spună cum să facem rost de o maşină să ajungem acasă.

— Bună idee, Lizzy, zise tata, mângâindu-mă uşor pe creştet, aşa cum făcea când eram mică.

Am aşteptat ca Luke să râdă de mine. Dar nu a scos un cuvânt. Cred că era prea îngrijorat şi prea supărat.

— Haideţi, i-am chemat.

M-am întors şi am trecut în fugă pe lângă ghişeele de bilete. Poarta înaltă de metal a Ţinutului Ororilor era chiar la capătul aleii. M-am oprit pentru o clipă să citesc un afiş de pe unul dintre ghişee. Scria: „NICIO IEŞIRE. NIMENI NU PĂRĂSEŞTE ŢINUTUL ORORILOR ÎN VIAŢĂ”.

— Ha-ha, am râs eu sarcastic. Afişele astea sunt tare amuzante, nu-i aşa?

Am alergat tot restul drumului şi am ajuns prima la poartă. Am tras de ea, dar nu se deschidea. Am încercat să o împing. Nu s-a

mişcat. Apoi am observat lanţul greu şi lacătul mare de pe poartă, înghiţind în sec, m-am întors şi am spus:

— Suntem încuiaţi aici.

21

— Ce?

Tata se uita uimit la mine, îi puteam citi pe chip confuzia. Nu cred că m-a luat în serios.

— Suntem încuiaţi aici! am repetat eu.

Am ridicat lacătul greu, de metal, cu amândouă mâinile şi l-am lăsat să se izbească cu un zgomot puternic de barele porţii.

— Dar e imposibil, spuse mama, punându-şi mâinile pe obraji. Nu pot să încuie oameni într-un parc de distracţii.

— Poate că e tot o glumă, spuse Luke. Totul aici se dovedeşte până la urmă a fi o glumă. Poate asta e una dintre ele.

Am ridicat din nou lacătul.

— Asta nu pare a fi o glumă, Luke, am spus eu tristă.

— Trebuie să mai fie vreo ieşire pe unde vor să plecăm, sugeră mama.

— Poate, spuse tata cu îndoială. Poate e vreo ieşire laterală. Dar nu am văzut niciuna.

— Ce-o să facem? întrebă Clay cu vocea piţigăiată.

Avea faţa roşie şi respira greu.

— Unde e toată lumea? întrebă Luke, plângându-se şi el. Trebuie să ne lase să plecăm! Trebuie!

— Hai să încercăm să fim calmi, spuse tata, punându-şi mâna pe umărul lui Luke. Nu avem motive să ne panicăm. E un loc ciudat, dar nu suntem în pericol.

— Are dreptate, interveni mama. Nu avem motive să ne temem. O să ieşim de aici imediat.

Mama se strădui să zâmbească.

— După ce ieşim o să vă fac cinste cu câte o pizza şi nişte

sucuri mari şi reci, zise tata. Şi o să râdem amintindu-ne de aventurile noastre terifiante de azi.

— Dar cum ieşim? întrebă Luke, cu o voce subţire.

— Ei bine… îşi frecă tata bărbia.

— Crezi că am putea sări gardul? am întrebat.

Toţi ne-am ridicat ochii spre partea de sus a porţii.

Era cu mult peste capetele noastre. Să fi tot avut vreo şapte metri.

— Eu nu pot să mă caţăr acolo, spuse Clay. Aş cădea.

— E prea înalt, adăugă mama repede.

— Nu e o idee bună, am murmurat.

Un nor mare, alb, a alunecat în faţa soarelui. Umbrele noastre pe asfalt s-au alungit. S-a răcorit imediat.

Am simţit un fior pe şira spinării.

— Trebuie să fie o cale de a ieşi din parcul ăsta! am ţipat furioasă.

Am ridicat lacătul şi l-am izbit de barele porţii.

— Stai un pic, Lizzy, a spus tata încercând să mă calmeze. Nu trebuie decât să găsim pe unul dintre angajaţii parcului, aceia în costume. Or să ne spună ei cum să ieşim.

— Ăăă, tata… uite-i, vin.

Toţi am scos ţipete de uimire când am văzut ororile traversând piaţa. Era zeci. Se mişcau repede, cu un ritm constant. În linişte.

Cu câteva secunde înainte, piaţa fusese goală. Acum era plină de orori în costume, înaintând spre noi, împrăştiindu-se, pregătindu-se să ne încercuiască.

Simţeam cum mi se pune un nod în gât. Genunchii au început să-mi tremure. Mă uitam îngrozită la ei, în timp ce veneau din ce în ce mai aproape. Nu puteam vorbi. Nu mă puteam mişca.

— Ce au de gând să facă, întrebă Clay. Teroarea i se citea pe faţă. S-a strecurat în spatele lui tata. Ce vor să ne facă?

22

Ne-am înghesuit unii în alţii în timp ce ororile înaintau tăcute spre noi. Singurele zgomote care se auzeau erau bufniturile moi ale picioarelor lor de monştri pe asfalt şi sunetul cozilor lor lungi, mov, atârnând pe jos.

— Sunt câteva sute! zise mama.

A prins cu o mână braţul lui tata. M-a cuprins cu celălalt braţ după umeri, trăgându-mă mai aproape. Stăteam cu spatele la grilajul de metal. Ne uitam speriaţi la rânjetele de pe feţele verzi, la ochii galbeni ieşind din orbite, care păreau să râdă de noi cu cruzime.

În cele din urmă, s-au oprit la câţiva metri în faţa noastră. În piaţă domnea tăcerea. Era înspăimântător de linişte.

Soarele era ascuns în spatele norului. Două păsări mari, negre, pluteau pe cerul cenuşiu.

Priveam fix către orori, iar ei ne priveau fix pe noi.

Am înghiţit în sec şi m-am sprijinit de mama. Îi simţeam tot trupul tremurând.

Am tras aer în piept şi, apoi, am strigat:

— Ce vreţi de la noi?

Vocea mea, în liniştea aceea, m-a speriat.

Una dintre orori, o femeie tânără, a păşit în faţă.

Şi mai speriată, am încercat să fac un pas în spate. Dar eram deja lipită cu spatele de gard.

— Ce vreţi? am repetat cu vocea tremurândă.

Oroarea ne-a privit fix, pe fiecare în parte.

— Vreau să vă mulţumesc, spuse ea pe un ton vesel.

— Poftim?

— Eu sunt căpetenia Ţinutului Ororilor. Noi toţi vrem să vă mulţumim pentru că aţi fost oaspeţii noştri astăzi.

A zâmbit, apoi, cald.

— Vrei să zici că ne lăsaţi să plecăm? întrebă Luke, ascuns pe jumătate după tata.

— Sigur, zise oroarea, cu un surâs prietenos. Dar mai întâi vreau să vă mulţumesc pentru că aţi apărut în Ţinutul Ororilor la Camera Ascunsă.

Zecile de orori din spatele ei au izbucnit în aplauze şi strigăte

de încurajare.

— Ce? Ăsta e vreun spectacol? se încruntă tata.

— Vedeţi camerele? întrebă căpetenia, arătând către doi stâlpi înalţi din rond.

Ridicându-mi ochii înspre stâlpi, am văzut două camere TV.

— Vrei să zici că am apărut la televizor? strigă Luke.

— Din momentul în care aţi ajuns, răspunse aceasta. Camerele noastre ascunse v-au urmat peste tot. V-au filmat şi în momentul acela comic când v-am aruncat în aer maşina. Şi sunt sigură că telespectatorilor noştri le-au plăcut tare mult expresiile terifiate de pe chipurile voastre şi toate ţipetele de groază din timpul curselor pe care le-aţi făcut în Ţinutul Ororilor.

— Stai un pic, zise tata furios. A făcut un pas înainte. Îşi ţinea pumnii strânşi şi braţele încordate pe lângă corp. Dacă ăsta e un program de televiziune, cum de nu l-am văzut niciodată?

— Ne puteţi vedea în fiecare weekend pe Canalul cu Monştri.

— A, zise tata, coborându-şi privirea. Nu avem cablu.

— Ar trebui să vă puneţi, spuse oroarea. Pierdeţi o grămadă de programe de groază de pe Canalul cu Monştri.

Toate ororile aplaudau şi chiuiau.

— Păi, aţi colaborat foarte bine, a continuat căpetenia, cu ochii galbeni jucându-i în cap în timp ce vorbea. Şi nouă ne-a făcut plăcere să vă avem aici. Aşa că, în semn de apreciere, avem o maşină nou-nouţă pentru voi, care vă aşteaptă în parcare!

Ororile chiuiau şi aplaudau din nou.

— O maşină nouă? Excelent! zise Luke.

— Asta înseamnă că putem pleca? întrebă Clay timid.

Oroarea a dat din cap.

— Da, e timpul să plecaţi. Adevărata ieşire e acolo, prin uşa aceea.

A arătat spre o clădire înaltă, verde, aproape de capătul gardului. Am văzut o uşă galbenă pe o latură a clădirii.

— Ieşiţi pe uşa galbenă, spuse oroarea. *Şi* vă mulţumim, din nou, că aţi apărut la Camera Ascunsă.

În timp ce ororile băteau din mâinile lor mari şi verzi noi ne-am îndepărtat de grilaj şi am pornit către ieşire.

— Nu-mi vine să cred că am fost filmaţi tot timpul, zise mama.

— Şi primim o maşină nouă, zise Luke ţopăind.

A sărit apoi în spatele lui Clay, pe care aproape că l-a doborât.

Am început să râd. Îmi părea bine să-l văd pe Luke venindu-şi în fire.

— Trebuie să ne punem cablu, îi zise Luke lui tata. Vreau să văd Canalul cu Monştri. Trebuie să fie grozav!

— Va trebui să cerem filmul, ca să vedem şi noi, zise mama.

Am ajuns prima la uşa galbenă şi am deschis-o. Am intrat într-o cameră enormă, cu pereţi albi, care străluceau în lumina puternică de pe tavan.

— *Asta* e ieşirea? am ţipat eu.

După ce am intrat toţi, uşa s-a închis cu un zgomot care mi-a făcut inima să sară. Apoi s-au stins toate luminile.

— Bine aţi venit la întrecerea din Ţinutul Ororilor, spuse o voce gravă şi înspăimântătoare printr-un difuzor.

— Ce?

Năucită, mi-am rotit ochii de jur-împrejur încercând să zăresc ceva, orice, în întuneric.

— Aveţi un minut să terminaţi cursa cu obstacole, spuse vocea. Vă rog să ţineţi minte că, de acum, jocurile s-au terminat. Asta e ceva real. Jucaţi pentru viaţa voastră!

23

— Ne-au întins o cursă, ţipă tata furios. Apoi strigă cât îl ţineau plămânii: Hai să ieşim de aici!

— Porniţi, spuse vocea. Mai aveţi cincizeci şi şase de secunde.

Tata a început din nou să ţipe, dar ne-am oprit când a apărut o lumină slabă şi o fiinţă dezgustătoare cu patru braţe a venit spre noi.

— Nu! am ţipat eu fără să-mi dau seama.

Monstrul, de mărimea unei gorile, avea ochi verzi, enormi, înconjuraţi de o blană roşie deasă, care îi acoperea faţa. Saliva i se scurgea din gură. Când şi-a căscat şi mai mult gura, două rânduri de colţi au ieşit peste buzele lui subţiri de culoare mov.

— Nu staţi acolo! Fugiţi! strigă nerăbdătoare vocea. Mai aveţi cincizeci de secunde de trăit. Măcar faceţi o cursă bună. Asta e o cursă cu obstacole.

Monstrul a scos un răget şi a pornit clătinându-se spre noi, în lumina slabă. Avea fălcile larg deschise ca şi cum s-ar fi pregătit să muşte. Cele patru mâini enorme loveau aerul în faţa noastră.

Eram prea uimită sa mă mişc, prea speriată ca să fug. Am simţit, însă, o mână apucându-mă şi trăgându-mă cu putere. Mi-am dat seama că era tata, care încerca să mă tragă la adăpost.

I-am auzit pe băieţi ţipând de frică. Am simţit-o pe mama trecând pe lângă mine în timp ce încerca să fugă.

— Fugiţi! Fugiţi! striga vocea, acoperind ţipetele băieţilor.

Nu ştiam unde merg. Lumina era atât de slabă, încât vedeam totul în ceaţă. Mi se părea că văd picioare alergând, umbre mişcându-se.

Monstrul a scos un răget asurzitor. Mi-am acoperit urechile şi am alergat mai departe. Şi-a întins cele patru gheare către tata. Nu l-a prins. Am trecut de el îmbulzindu-ne.

Am întâlnit apoi două păsări uriaşe, înalte de cel puţin trei metri. Păreau nişte macarale. Ţipau strident şi băteau din aripile enorme. Fâlfâitul aripilor se auzea ca pânza de cort fluturând în bătaia unui vânt puternic.

— Au! Ajutor!

Oare eu ţipam aşa? Mă prinseseră în aripile lor calde? Mă strângeau? Mă sufocau?

— Nu, vă rog!

Cum am reuşit să scap?

Mi s-a părut apoi că sunt urmărită de şase creaturi care semănau cu nişte porci, aveau colţi ascuţiţi şi curbaţi ieşindu-le din gură.

Ţipetele ascuţite şi terifiate ale familiei mele acopereau fâlfâitul aripilor precum şi rǎgetele şi mârâiturile monştrilor.

L-am auzit pe tata urlând şi, în lumina slabă, l-am văzut luptându-se să scape de creatura cu patru braţe.

— Nu! am ţipat, în timp ce simţeam ceva cald înfăşurându-se în jurul gleznei mele.

Era un şarpe acoperit cu blană!

Am ţipat din nou şi am bătut zdravăn din picior, aruncându-l în întuneric. Dar, înainte să mă pot îndepărta, un alt şarpe blănos s-

a înfăşurat pe după piciorul meu, strângându-se repede.

M-am aplecat şi l-am tras, în timp ce protesta şuierând. L-am aruncat.

— Fugiţi! Fugiţi! se auzea răsunător vocea de la difuzor. Mai aveţi de trăit douăzeci de secunde!

S-au ivit în faţa noastră mai mulţi monştri. Creaturi dezgustătoare, ca nişte şopârle, cu limbi negre şi şfichiuitoare ca nişte bice. O minge cu blană care sărea şi se rostogolea. Colţi ascuţiţi îi ieşeau din trei guri.

Şerpi şuierând, insecte enorme cu ochi roşii strălucitori. Apoi a venit către noi o creatură imensă, ca un urs, mergând pe două picioare. Şi-a dat pe spate capul negru şi rotund şi a început să râdă ca o hienă, în timp ce labele lui loveau aerul.

— Ajutaţi-mă! l-am auzit pe Luke strigând.

Apoi l-am văzut dispărând înfăşurat în aripile unei păsări gigantice, care scotea sunete înalte, strângându-l puternic pe fratele meu.

— Zece secunde! spuse vocea.

— Nu! am ţipat.

Am fugit către pasăre, am apucat aripa care se zbătea şi am deschis-o.

Luke a scăpat din strânsoare şi amândoi am luat-o la fugă.

Monştri răgeau, urlau, băteau din aripi, mârâiau.

— O să… reuşim? întrebă Luke încet.

N-am avut timp să răspund. Două labe puternice m-au prins de mijloc, m-au ridicat în aer şi m-au trântit cu putere la pământ.

Am căzut pe burtă. M-am izbit cu fruntea de podea.

Rănită şi ameţită, mi-am ridicat privirea şi am văzut o creatură ca un elefant, care se pregătea să mă strivească cu piciorul din spate, enorm, acoperit cu blană…

„N-o să reuşesc, mi-am zis. N-o să reuşesc.”

24

Talpa enormă cobora încet asupra mea. Monstrul nu se grăbea. Totul părea că se petrece în reluare. Voiam să mă mişc. Voiam să mă rostogolesc de sub el. Dar căzătura îmi tăiase respiraţia. Zăceam acolo, încercând să trag aer, privind piciorul monstrului care cobora să mă strivească.

— Au!

Nu puteam să respir. Nu puteam să mă rostogolesc din calea lui. Simţeam căldura piciorului de monstru. Simţeam mirosul infect al transpiraţiei lui. Piciorul mă apăsa pe stomac. Am închis ochii, aşteptând durerea. Un bâzâit puternic m-a făcut să-mi deschid ochii.

Ecoul bâzâitului răsuna în camera largă. Monstrul îşi ridicase piciorul greu de pe mine. Podeaua se scutura dedesubtul lui în timp ce se îndepărta.

„Sunt în viaţă? mă întrebam. Creatura aia chiar pleacă fără să mă strivească?”

Bâzâitul îmi răsuna în ureche. Apoi s-a oprit brusc. Difuzorul a pornit.

— A expirat timpul, a spus o voce de femeie.

Era vocea ororii care ne trimisese către înfiorătoarea cursă cu obstacole.

— A expirat timpul! Ce cursă spectaculoasă! spuse ea repede.

Am gemut încercând să mă ridic. În lumina slabă, am văzut că toţi monştrii dispăruseră.

— A fost o luptă dură, continuă căpetenia. Avem supravieţuitori?

— Da, avem, a răspuns vocea gravă.

— Câţi supravieţuitori avem acolo? întrebă femeia.

— Trei, răspunse vocea gravă. Trei supravieţuitori din cinci.

25

Am simţit un fior rece străbătându-mi tot corpul.

Am scos un ţipăt slab şi am sărit în picioare.

„Trei din cinci? înseamnă că doi dintre noi sunt morţi?”

Mă durea încă pieptul. Genunchii îmi tremurau. Cercetam cu privirea prin lumina slabă, căutându-i pe ceilalţi.

Pe la jumătatea camerei i-am văzut pe Luke şi pe Clay. Erau lipiţi unul de altul şi se mişcau, ca prin ceaţă, spre perete.

— Hei! am încercat să-i strig, dar nu mi-a ieşit decât o şoaptă înecată.

Unde erau mama şi tata?

I-au omorât monştrii pe amândoi?

„Trei din cinci. Trei din cinci.”

— Nuuuuuu! mi-am regăsit vocea în cele din urmă şi am scos un ţipăt care a zguduit pereţii.

— Scuză-mă. O mică greşeală, spuse vocea. Voiam să spun cinci supravieţuitori din cinci.

— Cinci din cinci! exclamă căpetenia. Un nou record. Nu am mai avut niciodată un asemenea scor. Haideţi să-i aplaudăm, toată lumea!

Am tras aer în piept şi l-am ţinut acolo, încercând să mă opresc din tremurat.

„Sunt bine, m-am gândit fericită. Mama şi tata sunt şi ei bine.”

Apoi i-am văzut. Îi îmbrăţişaseră pe Luke şi Clay şi veneau spre mine.

— Suntem bine! am ţipat, repezindu-mă către ei cu braţele întinse. Suntem bine!

Ne-am îngrămădit toţi cinci în mijlocul încăperii întunecoase, îmbrăţişându-ne şi suspinând.

Braţul lui tata sângera dintr-o rană adâncă. Unul dintre monştri îl zgâriase cu gheara.

În afară de asta, eram zguduiţi, dar teferi.

— Şi acum, întrebă Luke cu vocea tremurândă, acum ne lasă să plecăm?

— Vor răspunde pentru asta, zise tata furios. Nu pot să facă aşa ceva şi să scape. Nu-mi pasă nici dacă e Camera Ascunsă!

— Monştrii erau reali, am spus scuturându-mă. Nu era o glumă.

Chiar încercau să ne omoare.

— Cum plecăm? întrebă Luke. O să ne lase să ieşim?

Am început să vorbim toţi odată, ridicând vocea şi tremurând.

Deodată, luminile din tavan s-au aprins umplând camera de lumină strălucitoare.

Vocea căpeteniei a răzbătut peste conversaţia noastră.

— Hai să-i aducem afară pe câştigătorii noştri pentru aplauze! anunţă ea veselă.

Am ţipat cu toţii în timp ce podeaua a început să se clatine sub noi. M-am agăţat de tata şi am început să alunecăm.

Podeaua se înclina ca o rampă, iar noi am alunecat afară din cameră, ajungând în piaţa din faţă.

Încă năucită, am sărit repede în picioare în timp ce căpetenia se grăbea să ne întâmpine. Toată adunarea de orori din spatele ei aplauda şi striga.

— Nu poţi să faci aşa ceva! am ţipat eu.

Eram aşa de furioasă, că nu îmi dădeam seama ce fac. Mi-am pierdut controlul.

Am fugit către femeie, i-am prins partea de sus a măştii şi am început să trag de ea cu amândouă mâinile.

— Nu poţi să faci aşa ceva! Nu poţi! ţipam eu. Lasă-mă să-ţi văd faţa! Lasă-mă să văd cine eşti.

Am tras cu toată puterea de mască.

Când am văzut despre ce era vorba am ţipat şi i-am dat drumul.

26

Nu purta mască. Faţa verde, monstruoasă, era *faţa ei.* Nu purta un costum de monstru; niciuna dintre orori nu purta costum.

M-am retras, ridicându-mi mâinile speriată, ca şi când aş fi vrut să mă apăr.

— Voi… chiar sunteţi monştri! am ţipat. Dar aţi spus că e un program TV, m-am bâlbâit eu.

Ochii ei galbeni, ieşiţi din orbite, mă priveau fix.

— Suntem bucuroşi să te anunţăm că e cel mai bine cotat program TV pe Canalul cu Monştri, a zis ea veselă. Asta datorită unor participanţi grozavi ca tine şi ca familia ta. Canalul cu Monştri e urmărit de aproape două milioane de monştri din întreaga lume.

— Dar… dar… am spus eu bâlbâindu-mă şi făcând un pas înapoi.

— Oamenii nu ne iau în serios întotdeauna, continuă ea. Vin în Ţinutul Ororilor şi cred că totul e o glumă. Oamenii râd de avertismentele de pe panourile din parc. Râd de curse şi de atracţii. Dar pentru noi sunt lucruri serioase. Toate.

Tata a păşit alături de mine, agitându-şi nervos pumnul.

— Dar nu puteţi face asta unor oameni nevinovaţi! Nu puteţi aduce oameni în parc pentru ca apoi să-i torturaţi şi… şi…

— Oh, îmi pare rău. A expirat timpul pentru săptămâna aceasta, l-a întrerupt căpetenia, clătinându-şi capul mare şi verde. Cu părere de rău, trebuie să ne luăm la revedere de la oaspeţii noştri speciali de săptămâna aceasta.

— Ia stai un pic, zise tata, ridicându-şi mâinile.

Mulţimea de orori înainta în tăcere. Tata a încercat să reziste, dar mai multe orori îl împingeau. Ne împingeau pe toţi acum, ducându-ne către ceva ce părea un lac mov, dincolo de rond. Nu ne puteam împotrivi. Erau prea multe. Nu puteam fugi. Ne încercuiseră. Ne mânau cum mână câinii vitele. După câteva secunde, ne aflam pe marginea lacului mov.

Un miros greu se ridica de la suprafaţa apei. Lichidul mov bolborosea şi gâlgâia, scoţând un sunet dezgustător, ca de ventuză.

— Lasă-ne să plecăm, spuse Luke, pe o voce plângăreaţă. Vrem să mergem acasă.

Căpetenia Ţinutului Ororilor a ignorat rugăminţile lui şi a păşit pe marginea lacului, care bolborosea.

— E întotdeauna trist să îţi iei la revedere. Aşa că noi încercăm să facem acest moment amuzant.

— Lasă-ne să plecăm, insistă Luke.

Tata a pus o mână pe umărul lui, încercând să-l liniştească…

Toţi priveam oroarea în timp ce ridica o piatră şi o ţinea deasupra apei dezgustătoare.

— Priviţi, ne spuse ea zâmbind.

A dat drumul pietrei în apă. În clipa când a atins suprafaţa, piatra a fost atrasă la fund cu un plescăit.

— Vedeţi ce uşor e să-ţi iei la revedere? spuse oroarea întorcându-se către noi. Deci, săriţi voi sau vreţi să vă împingem?

27

Tăcute, ororile au început să înainteze spre noi. Tot mai aproape. Retrăgându-se, Clay s-a împiedicat de piciorul meu şi aproape a căzut în groapa bolborositoare. L-am prins şi nu i-am dat drumul până nu şi-a recăpătat echilibrul. Stăteam toţi cinci pe marginea lacului.

O adiere de miros acru m-a învăluit. Mi s-a făcut rău. Lichidul vâscos şi movaliu lipăia pe lângă gleznele mele, ca şi cum ar fi vrut să mă înhaţe.

— Mamă! Tată! am ţipat.

Nu ştiam cu ce mă puteau ajuta. Toţi eram neajutoraţi.

Ştiam că, de data aceasta, nu vom mai scăpa. Fără să ne dăm seama, ne ţineam toţi de mână.

— Săriţi voi sau vreţi să vă împingem? repetă oroarea.

— Îmi pare rău, murmură tata către noi, ignorând-o. Îmi pare foarte rău că v-am adus aici. N-am… n-am ştiut.

Vocea i s-a frânt. Şi-a coborât ochii.

— Tată, nu e vina ta! i-am spus, strângându-l de mână.

În clipa când îl strângeam de mână, mi-a venit o idee.

O idee stranie.

O idee proastă.

Ştiam că trebuie să încerc. Era singurul lucru care îmi venise în minte.

„Oamenii râd de toate lucrurile din parc, ne spusese căpetenia,

dar pentru noi totul e foarte serios.”

„Totul e foarte serios…”

„Foarte serios…”

Ea stătea în faţa mea şi ne aştepta să sărim şi să fim absorbiţi de lichidul purpuriu. Ştiam că e singura mea şansă. Ştiam că e riscant.

Dar ştiam că trebuie să încerc.

Am mers până lângă căpetenie şi am ciupit-o de braţ cât de tare am putut.

28

Surprinsă, a scos un ţipăt.

A încercat să-şi tragă braţul. Dar am ţinut-o şi am ciupit-o şi mai tare.

— Ciupitorul-Nebun se întoarce! am strigat eu, amintindu-mi strigătul enervant al lui Luke.

Ochii galbeni îi jucau în orbite.

— Nu! mă rugă ea.

Mai tare, mai tare.

Şi, de data aceasta, eu am fost cea care a ţipat, văzând că prin gura ei deschisă aerul ieşea cu un fâsâit puternic.

Am sărit înapoi.

Aerul fâşâia şi oroarea părea că se dezumflă ca un balon.

Am căscat gura de uimire în timp ce ea cădea neajutorată la pământ.

Un strigăt furios s-a ridicat din rândurile ororilor.

— Umflaţi-o! a strigat una dintre ele. Umflaţi-o imediat.

Au început să se apropie de noi mormăind şi gemând ameninţător.

— Ciupiţi-i! am strigat familiei mele: Ciupiţi-i! Panourile pe care scria „FĂRĂ CIUPITURI”, care ni s-au părut copilăreşti, erau de fapt serioase. Ororile se dezumflă dacă le ciupeşti.

O oroare a venit spre mine cu braţele întinse, să mă arunce în lac. Am ciupit-o puternic de braţ şi, în câteva secunde, s-a dezumflat.

Am auzit un fâsâit în dreapta mea şi am văzut că şi Luke dezumflase una.

Fâssss. Încă una dezumflată căzuse pe asfalt.

Asta era toată şmecheria.

Rondul se umpluse de ţipete îngrozite.

Ororile alarmate s-au întors şi au fugit. S-au îmbulzit, de fapt. S-au împrăştiat prin parc, ţipând în timp ce fugeau.

Trăgând adânc aer în piept, i-am privit fericită cum o ştergeau.

— Ciupeşte-mă să mă conving că nu visez! am zis, uimită şi eu de faptul că făcusem o glumă. Nu cred că m-a auzit nimeni altcineva din familia mea. Toţi ţipau, se îmbrăţişau şi ţopăiau de bucurie.

— Să plecăm de aici, am strigat.

Am început să alerg către intrarea principală. Ceilalţi veneau în urma mea.

Poarta era acum deschisă. Probabil că ororile o deschiseseră, mai devreme, gândindu-se că singurul loc unde aveam să ne ducem noi era fundul lacului.

Fără să ne uităm înapoi, am fugit înspre parcarea goală.

Şi ne-am oprit.

— Nu avem maşină, am murmurat.

Cu toată agitaţia, uitasem că maşina noastră sărise în aer.

Am scos un oftat de îngrijorare. Am simţit că ne dezumflăm şi noi, ca ororile.

— Acum ce mai facem? am întrebat uitându-mă la parcarea goală.

— E prea departe să mergem pe jos, zise Luke. Cum plecăm de aici?

— Autobuzele! spuse mama, arătând spre şirul de autobuze mov cu verde parcate pe o latură a parcării. Străluceau sub razele soarelui.

— Da, spuse tata, bucuros. Dacă reuşim să pornim unul putem pleca de aici!

Am luat-o la fugă de-a lungul parcării, către autobuze.

— Ţineţi-mi pumnii, zise tata, care o luase înainte. Poate au cheile înăuntru. E singura noastră şansă.

— Grăbeşte-te, strigă Luke. Vin!

Mi-a stat inima. M-am întors către poartă.

Părea că toate ororile din parc veneau după noi.

— Renunţaţi, nu puteţi evada, a strigat una.

— Grăbeşte-te! Grăbeşte-te! strigă Luke. O să ne prindă!

29

Cu ororile în urma noastră ţipând şi ameninţându-ne, alergam cât puteam de repede către şirul de autobuze.

Bătăile inimii mi se auzeau aproape tot atât de tare ca zgomotul pantofilor pe asfalt. Mă durea gâtul şi aveam un junghi într-o parte. Dar nu mă opream.

— Nu puteţi evada!

— Opriţi-vă!

— Renunţaţi!

Strigătele furioase ale ororilor se auzeau de foarte aproape. Dar nu m-am întors să văd dacă ne ajung.

Uşa primului autobuz era deschisă. Tata a ajuns primul acolo, a urcat scările şi a intrat. Mama s-a suit şi ea, urmată de cei doi băieţi. Motorul a tuşit şi apoi a pornit cu un huruit în timp ce intram şi eu. Uşa autobuzului s-a închis în urma mea.

— Tată, cheile! m-am înecat eu.

— Da, sunt aici! strigă el fericit. Ţineţi-vă bine! Plecăm!

A apăsat pedala de acceleraţie şi autobuzul a ţâşnit. M-am împleticit pe culoar şi am căzut pe un loc în spatele lui Luke şi al lui Clay.

— Grăbeşte-te! Grăbeşte-te! Vin! ţipau ei la unison. Auzeam strigătele furioase ale ororilor prin ferestrele închise.

— E-n regulă! zise tata, aplecându-se peste volanul mare. Suntem bine! O ştergem de-aici!

— Da! ţipam eu fericită. Da!

Toţi am început să ţipăm de bucurie. Am continuat să urlăm

până când am ieşit din parcare şi am ajuns pe şosea.

Am râs şi ne-am bucurat tot drumul spre casă. Drumul a durat ore în şir, dar nu ne păsa. Eram bine! Scăpasem!

Se înnoptase, când tata a parcat autobuzul pe aleea din faţa casei.

— Casă, dulce casă! am strigat bucuroasă.

Am coborât toţi grăbiţi din autobuz. Am tras aer în piept şi m-am întins, să-mi dezmorţesc oasele. Aerul era atât de dulce şi de proaspăt! Luna plină făcea peluza să strălucească.

Apoi, am văzut-o. Era o oroare, stătea agăţată în spatele autobuzului.

— Nu! am ţipat.

— Ce faci aici? întrebă tata.

— Ai mers aici tot drumul? întrebă Luke, neîncrezător.

Am făcut un pas în spate când oroarea s-a desprins de pe autobuz şi a alunecat pe pământ. Ochii ei galbeni ne studiau ameninţător. A venit repede spre noi.

Clay şi Luke s-au ascuns după tata. De teamă, mama rămăsese cu gura căscată.

— Ce vrei? am întrebat-o.

Şi-a întins mâna verde.

— Poftim, a zis. Am uitat să vă dăm permisele de intrare pentru anul viitor.

Despre autor

R.L. Stine este autorul a peste douăzeci dintre cel mai bine vândute poveşti de groază şi de mistere pentru tineri. Titlurile lui recente pentru adolescenţi includ: *Hit and Run, The Dead Girlfriend şi Baby-sitter II,* toate publicate de Scholastic. Tot el este şi autorul seriei *Fear Street.*

Stine este redactor-şef al emisiunii pentru copii *Castelul lui Evrika,* transmis pe canalul american de emisiuni pentru copii

Nickelodeon.

Goosebumps. Cărţile care îţi dau fiori este însă seria care l-a impus ca pe unul dintre cei mai populari autori de cărţi pentru copii. Aşa că, cititorule, ia seama: vei muri de spaimă! Dar şi de plăcere atunci când vei citi aceste romane unice.